

1967. 20.01.17

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Січень

1

1967

January

Софія Зарицька:

Душевно обуджена, олія

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XXIV СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Олена Лотська, д-р Наталя Ішук, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко, Марія Юркевич.
 Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
 Піврічна передплата \$2.75
 Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 4 а. д.
 Річна передплата у Франції 10 н. фр.
 Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокі число 50 центів

Зміст:

О. Лятуринська: Увечері
 С. Пушкар: На порозі нового року
 А. Малюца: Важлива культурна подія
 М. Остромира: Свят-Вечір
 Л. Храплива: Чи вільно автові говорити?
 А. Богачевська: Релігійне виховання в наших Світличках
 Н. Чапленко: Мельпомена перемогла
 В. Ц.: Після Конгресу Світового Руху Матерів
 Майстер народної вишивки
 Д-р Н. Сороківська: Нещасливі випадки у дітей
 І. Ткачук: Закуси
 Рушникові шви
 О. Цегельська: Чому зайчик куцо-хвостий?
 Г. Чернобицька: Лялина наука
 Наддністрянка: Свят-Вечір
 О. Литвин: Різдвяний подарунок
 Річні Збори Гол. Управи
 М. Dushnyk: In Memory of a Dear Friend
 Our Young Talent

На обгортці:

Картина Софії Зарицької „Душевно обуджена“ була виставлена на Х. Виставці Образотворчих Мисткинь у Нью-Йорку

OUR LIFE

Vol. XXIII. JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia 41, Pa.
 Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
 c/c No. 7 887 92 de Paris
 26, rue de Forcy
 Paris 18-e
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Muenchen 27
 Rauchstr., 22

On the Front Page:

Sofia Zaryska: Awakening, oil.

На терені США

14. січня — Маланчин Вечір — 44 Відділ США у Філадельфії
 15. січня — Щедрий Вечір — 20 Відділ США у Філадельфії
 26. лютого — Вечір Жіночого Пера — Окр. Рада США в Ньюарку
 12. березня — Окружний З'їзд — Окр. Рада США в Ньюарку

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1007 — 960 літ тому тлінні останки СВ. КНЯГИНИ ОЛЬГИ перевезено до Десятинної Церкви. Собор українських ієрархів на чолі з митрополитом Леоном визнав її святою.

1597 — 370 літ тому княгині ОЛЕНА й СОФІЯ ЧАРТОРИЙСЬКІ надали фундацію Пересопницькому монастиреві, засновуючи при монастирі шпиталь для недужих убогих і школу для селянських дітей.

1907 — 60 років тому Вищі Бестужевські Курси в Петербурзі запросили на катедру історії ОЛЕКСАНДРУ ЄФІМЕНКО. До того часу вона вже написала „Історію України“, „Історію українського народу“ та „Южную Русь“. За ці праці Харківський університет надав їй титул доктора.

1942 — 25 літ тому в Києві згинула з рук німецького гештапо поетка ОЛЕНА ТЕЛІГА. Вона була головою Літ.-Мистецького Клубу та редакторкою журналу „Літаври“. Разом із нею згинув її чоловік Михайло Теліга та чимало провідних націоналістів.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У нашій сільветці Анни Бичинської, вміщеної в Н. Ж. ч. 4, 1966 р., зайшла помилка. Чоловік п-ні Анни Бичинської звався не Олександр, як було подано, а Зірісмунд Олександр. За недогляд перепрошуємо.

У лютому ц. р. канцелярія США розіслала Конвенційну Книжку до розпродажі у Відділах. Книжка вміщує історію США за 40 літ та подає короткий огляд кожного Відділу. Ціна її 2 дол., з чого 50 центів залишається у Відділі, а 1.50 дол. іде до Централі. Прохачемо перевірити, чи вже розпродались усі примірники та надіслати належність.

Оксана Лятуринська

У ВЕЧЕРІ

Хтось встав на зріст, ногою світ поперши,
розкрив киреї чорноту й задуху.
Ти до землі пригнися і підслухай:
Не бути дням, а ночам, як уперше!

Хтось спалахнув у грі знаків прехитрих.
Хтось замішав прабарви — чернь і червінь.
Над рівень виступили ріки з мерви.
І суходіл почув, прийняв: Буť вітру!

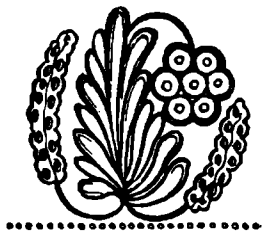
* * *

Шляхи, шляхи, шляхи, шляхи.
Куди? Хто кінний ними їздив?
Таїть похмуро бір лихий.
Мовчать зловіщо мурів різьби.

Щербився меч, ломився спис.
Земля гула, ревла від гуків...
Чужинче, глянь і зупинись:
на перехрестях — Божі муки!

Шляхи — розквіт хмурих смуг:
льохи — бори, горби — мов кілля.
Розвидное весь виднокруг
день свячення ножів — неділя.

Із збірки „Княжа емаль“

Входимо в п'ятдесятиліття

Могутнім акордом патріотичних почувань розпочнеться для нас біжучий рік, в якому відзначатимемо 50-ліття Української Національної Революції, що привела до проголошення 3. Універсалом, в листопаді 1917 р., Української Народної Республіки, та повної її суверенности — 4. Універсалом, 22. січня 1918 р.

Багато подій і катастроф пережила Україна від тієї хвилини. Перейшла через великі зриви, досягла вершин свого Відродження, заблистіла талантами. Але й зазнала найбільшого пониження, принесла неймовірні жертви і бореться далі за своє існування. Великий, потрясаючий шлях до цього п'ятдесятиліття! Зрозумівши його, зможемо вповні щойно оцінити велике прагнення волі, що ворухить кожним членом українського народу, від старого до малого.

Гляньмо хоч би на 1917 рік! Від березня 1917 до січня 1918 рр. наростали події, що формували державницьке обличчя української людини. Впродовж 10 місяців вона виросла з гарячого мрійника-ентузіята в державно-творчу одиницю з твердою настановою до власного життя. В тому короткому часі викристалізувалась також постава української жінки. З одиниці, позбавленої прав у чужих окупаційних режимах, вона досягнула в Українській Державі рівні права й вислала своїх представниць до першого українського парламенту — Центральної Ради. На Першому Жіночому З'їзді, що був скликаний у Києві у вересні 1917 р., вона заманіфестувала свою участь у будівництві Держави.

Входимо в ювілейний рік. З цього великого зриву можемо зачерпнути багато моментів радості й натхнення. Їх дадуть нам спогади про визначні моменти цього 50-ліття, їх переживемо в маніфестаційних виступах української громади. В цей могутній вияв внесемо ми, українські жінки, також свою частину. Бо ми досягнули в українській Державі не лиш своє національне визволення, а й стали зрілими громадськими одиницями.

Тому готуймось гідно зустріти це п'ятдесятиліття! Нехай воно послужить нам і Україні!

П-ні Стефанія Пушкар
Mrs. Stefania Pushkar,

НА ПОРОЗИ НОВОГО РОКУ

Проминув рік від XIV. Конвенції СУА. Рік — багатий у події так у житті організованого жіноцтва, як і в нашому загально-громадському.

Наша участь у Конгресі Міжнародної Жіночої Ради у Тегерані дала нам вгляд у працю міжнародних жіночих організацій на найвищому рівні, а наша участь у Конвенції Ген. Федерації Жін. Клубів і Національної Ради Жінок Америки дала нам перегляд проблем, що ворушать американське організоване жіноцтво. Це допомогло нам чітко визначити шляхи нашої співпраці з ними. Не менш важливою і з організаційного погляду дуже корисною була об'їздка Відділів зах. стейтів Америки. Вірю, що вона корисно вплине на покращання організаційних взаємин та приєднає в свої ряди все українське жіноцтво нашого поселення в тих стейтах. Ці наші організаційні осяги завершили Річні Збори Гол. Управи, що відбулись у листопаді 1966 р. Вперше впроваджена референтура планування подала цінні напрямні на майбутнє, інші референтки висунули нові цікаві почини.

Та найважливішу подію 1966 р. ми всі пережили разом. Це був IX. Конгрес УККА, що відбувся у жовтні в Нью Йорку і розворушив усю нашу громаду. Ми готувались до нього з увагою і дали

свій позитивний вклад праці в його перебіг. На жаль, його вислід не скріпив нашого громадського життя і не дав об'єднання, що нам рідше потрібне для успішної праці. Наше членство, що зуміло об'єднатися в СУА по мимо політично-партійних і віровизнаєних різниць, прикро це відчуло. Нашим найпершим обов'язком у важаємо змагати до скріплення нашої єдності в системі УККА, підтримати його консолідаційні заходи, а вплатою нашого національного податку втримати цю нашу найвищу організаційну устанovu, як репрезентанта всіх українців в Америці.

Одним із найбільш успішних рис того року в нашій організації — це є прояви активної участі молодшого покоління жінок у нашій програмі. Для них створено окрему референтуру. Цей актив, згуртований у восьми Відділах, дав докази великої рухливості й розуміння завдань організацій. Та найцінніше в них — це ініціатива, що впливає з їх палкого бажання впроваджувати нове і цікаве. Оцей подих вже відчувається в різних починах, як проекти дитячих іграшок, побудова лялькового театру, семінари для підлітків і т. д. Це каже нам сподіватись щораз більшої участі і щораз більшого впливу на хід нашої праці.

В обличчі того свіжого струму, що влився в нашу організацію, виростає перед нами інше покликання. Є в нашій громаді багато талановитої молоді, що не має належного признання або виходить поза її межі. Вона проявляє себе в мистецтві, научних осягах, громадській і професійній праці. Їй мусимо присвятити відповідну увагу, огорнути її громадською опікою, дати їй потрібну для успіху атмосферу. Журнал „Наше Життя“ зробив початок, приділяючи кожного року наймення найкращого молодого таланту. Але цю увагу й опіку треба скріпити й розбудувати. Мусимо вирізнити не один талант року, а всі таланти українського роду, що виростили й дозрівають на нашому поселенні.

Тому звернімо наші очі на ту жіночу молодь, що тут може бути

ЗАКЛИК ДО ЧЛЕНСТВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Закінчився 1966 рік та ще не проминув час вплати національного податку на Український Народний Фонд Українського Конгресового Комітету. Союз Українок Америки є співосновником УККА й співучасником багатьох його акцій і починів. Тому й тут повинен дбати про фінансове підставу УККА, що уможливило йому виконання плянів праці. Відділи СУА майже в цілості є членами УККА і вплачують членську вкладку. Але й членки СУА, особливо ті, що працюють заробково, повинні вплачувати національний податок. Тим оправдають свою громадську поставу і починаються до скріплення своєї громадсько-політичної централі.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

помічною. Це є молодеці жіночі організації, що з таким успіхом виховують молоду дівчину-українку. Це є студентські організації, де дівчата-студентки стоять на провідних місцях і виконують поважну частину роботи. Це є гурти тих молодих жінок із освітою, що впливають в товариства наших професіоналістів. Їх кличемо до співпраці в цьому ділі!

З вірою в Божу поміч починаємо новий 1967 рік. На нас тяжить велика відповідальність за долю нашого поселення і за його завдання в допомозі Батьківщині. Але за нами віддане і жертовне членство й материнське серце української жінки. А воно допоможе перебороти перешкоди, що лежать на нашому шляху.

Стефанія Пушкар
Голова СУА

Вже вийшла книжкка **ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ**

із життєписним нарисом

Константини Малицької

Вміщає численні спогади сучасників

Видання СФУЖО

Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Важлива культурна подія

3 нагоди X. Виставки Жіночої Творчості в Нью Йорку

I.

Десять вистав це дійсно поважне і можна сказати, в деякій мірі, ювілейне число. Воно свідчить, що ці виставки не тільки себе оправдали, дали доказ своєї стійкості, бо витримали пробу часу, але ще стали свого роду потребою та інституцією, без якої трудно собі уявити мистецьке і культурне життя українців у Нью Йорку: хоч коріння цього прояву — як бачите з підписів і написів про місце замешкання авторок — сягають дуже далеко поза Нью Йорк і Америку.

Подрібною аналізи творів та авторів тепер не станемо переводити. Цим займемося на окремому вечорі перед закінченням виставки. Звичай публічно обговорювати виставку зачався в Нью Йорку на Жіночій Виставці Картин і сьогодні це практикується на інших мистецьких виставках. У цій статті хочу звернути увагу присутніх на загально-громадський аспект дотеперішніх вистав, влаштовуваних 64 Відділом США та яке це має відношення до цілого українського життя у вільному світі.

Коли зібрати десять каталогів цих Виставок Образотворчих Мисткинь — це вже поважний матеріал для дослідника частини мистецького життя українців у вільному світі! Є там прізвища визначних мисткинь, що заманіфестували свою участь і причасність до цього життя (бо ж буває тепер, що дехто вважає за особливе досягнення цього не робити). Дальше є прізвища, що завдяки тим виставкам не пропали, не всякли в буденщині, не замерли як творчі одиниці, а саме тут віджили, і живуть, і змагаються за краще і повніше духове життя української людини в діяспорі на чужині. Знаходимо прізвища колишніх початківців і студенток, що тепер уже здобувають щораз кращі позиції, не лиш ось тут, але й на інших теренах мистецького життя: але саме в оцих сті-

нах неосміливо і скромно ставили свої перші кроки, звернули на себе увагу та зазнали культурної підтримки і заохоти до дальших змагань. Це все можна би вчитати з течки із збіркою самих лише каталогів.

Це була би одна світла сторінка отих виставок. Друга — це переборення нехиті самих мистців та мистецьких кругів до виставок влаштовуваних не-мистцями. Наші мистці так звикли до того, що організоване громадянство мистецтвом і мистецтвознавством не цікавиться, що прийняли це як невідкличну дійсність і самі собі творять мистецьке життя, організують виставки, пишуть критики, роблять публіку і щось в роді мистецької опінії, видають журнали чи монографії; все це без участі т. зв. організованого громадянства.

Оці десять виставок відбулися без т. зв. фахового мистецького журі, та показали, що від цього назагал рівень виставок не гірший від виставок з журі, виставковими комітетами з самих мистців та

влаштовуваними мистецькими організаціями. Від десятків літ буваю членом різних журі і мушу сказати, що журі може бути потрібне, як є жавал надісланих праць, багато разів більше ніж є місця на розвішення образів. Тоді журі могло би викроїти не одну, а більше виставок на різному рівні та різних принципах. Цього в нас не буває, до того ж журі за 2—4 години мусить зробити своє діло, бо члени спішається їхати до дому, не маючи досить часу. Навіть найкраще, наймудріше і найкомпетентніше журі не зробить виїнятково доброї виставки, як не має з чого. А досудити треба всім членам мистецької організації, тобто ініціаторам-організаторам — власникам і босам!

II.

Отже, коли вже десять виставок переможно пережили те все і стали свого роду тривалою інституцією — мушу ствердити, що вони переросли важністю діяльність одного лиш Відділу США, а стали громадським добром трив-

Іванна Прийма

Ivanna Pryma: In the jungles, oil

В джунглі, олія

кого значення; але як це громадське добро, то воно виявляє теж і менше світлі сторінки, про які відважуся говорити на цьому святочному відкритті.

Перша річ, хоч як приємно перебувати у вашій домівці — виставка сміло могла би відбутися в обширнішому приміщенні. Уявім собі якби так розпочинати такою виставкою новий повакаційний сезон? З вашими мисткинями, організованістю, запопадливістю і гостинністю, з вашим живим зацікавленням мистецькими творчими проблемами могли б ви не тільки надати тон на початку сезону, але й поставити примір-стандарт, як такі імпрези можна і треба робити всім іншим.

Отож це не закид у сторону 64 Відділу США, а заохота ще ширше розгорнути крило до дальшого лету. Це дало би ще кращу оправу, можна сказати кращу раму в ширшому розумінні авторкам-маляркам. Це й помогло би роз'яснити далі зайві тіні на черговій сторінці нашого культурного життя.

Друга знов тінь теж не відноситься до вашого Відділу, а до решти zorganizованого жіноцтва та організованого громадянства взагалі. Досі якось ніхто не йде вашими слідами, не повторює вашої роботи! Я розумію, що кожний Відділ хоче бути оригінальним і не любить наслідувати других. Але оці виставки так себе виправдали, що чинники, які координують діяльність Відділів, повинні б заохочувати повторяти ваші виставки, наприклад, в Бостоні, Гартфордї, Нью Гейвені, Нью-арку, Трентоні, Філадельфїї і т. д. Бо дуже шкода, що стільки праці мистців та організаторів розмонтовано та розпорошено по кількох тижнях, замість повторити таке добре діло ще раз і ще раз з куди меншим вже накладом праці та коштів.

Рівнож проби ньюоркського Відділу Об'єднання Мистців-Українців в Америці втягати громадські чинники для допомоги мистцям в організованні виставок не знаходять реального відгомону. Раз фірмували комбатанти і Пласт виставку Л. Перфещького. Оце тепер в УЛ-М Клюбї посмертну виставку Луцика допомага-

ють організувати Лісові Чорти і навіть видають монографію про нього. Та не во гнів говорячи — такі допомоги трапляються рідко, не рівня праці 64 Відділу США для своїх мисткинь.

Про культурно-освітніх референтів усіх установ, організацій, об'єднань та комітетів не приходиться навіть говорити. Вони (і їх проводи) зайняті такою високою політикою і пропагандою та однаковськими щороку академіями і ювілеями, що на звичайну культуру і мистецтво не вистачає часу. Навіть не маємо спільних слів-понять в українській фразеології, щоб мистці могли про ті речі говорити і порозуміватися з референтами і їх проводами в громадських організаціях.

Якщо приймати поповідку, що мужчина, мовляв, голова дому, то страх огортає, що станеться з українською культурою та мистецтвом — тобто дійсним змістом нашого духового життя за такими проводами.

На щастя відомо, що кожною головою крутить шия, а тією шиєю по традиції є жінка. Отож дозволю собі звернутися до вас із закликком: Рятуйте! Покрутіть трохи тими головами, задивленими в підхмарну політику, ударні ювілеї та глобальну пропаганду, роз'єднані претенсіями на умовні всенациональні критерії, покрутіть, щоб час від часу зайнялися конкретним ділом і такі духовим життям на місцях.

III.

В світлі організаційно-культурних успіхів всього українського жіноцтва зачинає бути видна ще одна несвітла сторінка в цілості життя нашої еміграції. В міру того як уже задовольємо наші звичайні щоденні побутові потреби, в декого приходиться черга на потреби дещо незвичайні, тобто духові на різних щаблях досконалости. Маю на увазі цим разом так зване „габі“, що в нас дехто з мистців погіршливо називає аматорщиною, дарма що страшенно мало мистців навіть з кваліфікаціями буває дійсно професіоналами. Жіноцтво по довгій традиції не має клопоту знайти організовані форми для виставок своїх „габі“ — вишивок, писанок, на-

роднього і житкового мистецтва кераміки традиційної та авторської і т. д. почерез малярство-графіку-скульптуру, від скромних безпретенсійних починань до творчих виявів на найвищому рівні включно. Приміром може поставити й інші виставки в минулому. Дотеперішні усталені і осячені організаційні форми ніяк не можуть вмістити отих нових змістів, отих чим раз більше поширених в Америці і в цілому світі „габі“, явища здорового, корисного і потрібного.

Мистці в своїх організаціях не мають досить сили-енергії та часу займатися ще додатково організуванням „габістів“ — отже не тільки малярів. Аматори знову ж не мають досить самопевности і відваги бути тим, чим вони є і мають бути, організувати себе і подібних до себе при співпраці поєдинчих мистців, теоретиків та педагогів. Вони конечно хочуть мати титул рядового члена чисто мистецької організації. Нові потреби і нові змісти не вміщаються в традиційні, дотеперішні, організаційні форми і звички.

Отож як мистець і критик-теоретик звертаюся до українського жіноцтва із закликком: Поможіть! Навчіть громадян-мужчин робити хоч частинню таку саму роботу, як у вас, бо нам мистцям, як організаторам мистецького життя на правду вже не вистачає сил, часу і нервів.

Річ у тому, що ось тут навіть, на оцих десяти виставках ви навчилися обсервувати мистецьку творчість як безперебійний ряд явищ, збірний процес, в якому беруть участь так початківці та скромні сили, як і середні таланти, що змагаються за кращі вияви і краще місце в мистецтві, як збірному понятті: обсервували теж майстрів з іменем і стажем. Коли ж читаєте голоси в пресі на мистецькі теми-проблеми різних редакторів-публіцистів-пропагандистів та деколи резолюції високих установ та найвищих з'їздів, де випадково заторкнуться мистецтво й культуру, то бачите, що там шукають тільки одного ідеального, великого мистця — найвищого туза: від нього чека-

(Докінчення на стор. 10-тій)

Свят-Вечір

Від раннього ранку сипав сніг із небесних висот. Під дикий свист вітрів, понад верхами зеленого Бескиду, шаліла метелиця. Брала на свої легкі крила міріади пушистих сніжинок і — в шаленому танку — метала ними на верхи й узбіччя гір. Так було до самого полудня. Зате по полудні все перемінилось. Мабуть дід-мороз підняв високо вгору свою жемчужну булаву й видав наказ, щоб утишились буйні вітри та щоб припинила свій дикий танець шалена метелиця, бо оце наближається Свят-Вечір — вечір тиші й миру на землі.

Сонце клонилось за верхи гір і золотисто-червоною загравою розмальовувало ялинові та смерекові бори. Сніжинки на ялинах мінилися то яскраво-жовтими топазами, то червоними рубінами.

— Яка ж краса! Мільйони-мільйони ялин прибрані святочно для врочистої зустрічі Свят-Вечора — шептав у захопленні молодий старшина УПА. Стрункий, у військовому полинялому плащі, з автоматом на грудях, стояв під могутньою ялиною та почерез далековид розглядав околицю. Погляд його зупинився на соняшній заграві. В цю ж мить пригадалось народне повір'я: „Як сонце червоне заходить, тоді то Боже Провидіння перестерігає людей перед якимось великим нещастям“. Посміхнувся сумно. Яке ж ще інше нещастя може прийти, крім того, що вже зустріло його? І його очі вкрилися хмаринкою безмежного смутку. Давав волю цьому смуткові тільки тоді, коли був на самоті, бо в приязності друзів заховував його на дні душі. Перед кількома днями прилинула до нього сумна вістка з рідного Поділля, що його молоді друзини і двоє маленьких діточок, москалі вивезли на Сибір. Вивезли тому, бо він, їхній чоловік і батько, пішов до УПА. Оперся цупко об стовбур ялини і мимоволі прижмував очі, щоб зупинити сльози, що силоміць намагалися покотитись із очей.

— Сьогодні ж Свят-Вечір. Де ж

Людмила Морозова:

Портрет (шкіц)

Ludmila Morozova: Study of a portrait

вони святкуватимуть та чи мають бодай шматок чорного сухого хліба? — хвилюювся. — Згідно із давньою християнською етикою, люди повинні б жити в мирі одні з одними, а воно буває чомусь навпаки. Невже на цій, политій кров'ю Лемківщині, краще, як там — на Поділлі? Чи ж у минулому році — на смий Свят-Вечір — поляки не запалили на українські села? Повбивали людей, пограбували їхнє майно, а села попалили. Хе! Бувало вже таке, то чому ж і сьогодні не могло б бути? Може й дійсно є ця червона соняшна заграда, не пересторігає народів і нам, його оборонцям?

Виструнчився, наче віддавав останній привіт сонцю і рушив уперед. Друзі завжди дивуються, як це він, уродженець Поділля, так добре орієнтується у цих

карпатських пралісах. Але ж бо крім орієнтаційного змислу, він має за собою ще й три роки рейдування по цих пралісах, що теж не без значення. У тому там борі табір його сотні, замасковані криївки, побудовані ще восени за його планом. Щоб тільки ворог не відкрив цього табору, бо тоді довелось би зимувати на снігу, як було це в минулому році.

Перевіривши застави і стійки, наблизився до криївки. Сказав декілька слів стійковому і, відкривши добре замаскований вхід, зішшов до землянки.

**

Згідно з наказом командира, сотня вирушила в напрямі поближчих сіл. Перша і друга чоти маршували до найближчого села, третя і четвверта — до сусіднього. Хлопці раді були, бо ж селяни

давно вже запросили їх на Свят-Вечір. Саме тоді, як перша і друга чоти наблизились до села, несподівано появився перед ними один із кінних розвідників, що їх командир ще вранці вислав був на розвідку. Вмить зіскочив із коня і звітував одним духом:

— Друже командире! Скоро банда польських боївкарів, яких 300 чоловік нападе на це село. З ними ще й доволі великий відділ польського війська — мабуть зо дві сотні.

— Дякую, друже вістовий! — сказав командир і миттю покликав до себе чотових перших двох чот. Разом із декількома старшими стрільцями вони відбули коротку нараду. Його плян ясний: перша чота в розстрільну перед селом. Друга чота приймає оборону села з обох боків. А кінного розвідника негайно післав у друге село до третьої й четвертої чоти по допомогу.

Мовчки всі вислухали й притакнули. — Пригадую, друже чотовий, що ви є моїм заступником, — додав командир, — і якби щось трапилось зо мною, командуєте всією сотнею.

— Наказ, друже командире! — виструнчився чотовий.

За мить село наче завмерло. Але це була тиша перед бурєю, бо вже за неповну годину заграли кулемети. Це перша чота зустріла наступ поляків. А незабаром почулись стріли з боків — це польські боївкарі старались обійти село. Командир спрямував свою увагу в той бік і пересунув туди рій стрільців із двома кулеметами. По дорозі туди поцілила його черга з ворожого кулемета.

А бій кипів — шалений кривавий бій. Чути було грімкі слова команди, долітали й вигуки з другого боку. Здавалось, що це саме пекло розірвалось над принишклим селом.

Та враз серед поляків повстала страшна метушня. Це ж повстанці взяли їх у два вогні. Бо ж третя й четверта чоти, що пішли були в напрямі сусіднього села, почувши стрілянину, завернули і поспішили з допомогою своїм друзям. Поляки почали втікати. Повстанці погнались за ними і розгромили дощенту.

Хоч і втомлені, проте радісні,

упоєні перемогою, вертались повстанці до села. Люди виходили з хат дякували за оборону та за прощували їх до святої вечері. Всі мимоволі поглянули вгору, шукаючи першої зірки. А вона, що давно вже була появилася на небі, мерехтіла тепер ярким мінливим сяйвом...

**

Командир лежав на постелі в селянській халі. Мав уже пов'язану голову, а похилена над ним медсестра, закладала перевязку ще й на його ліве рамя.

До постелі наближився чотовий першої чоти, заступник командира. Виструнчившись, здавав звіт:

— Друже командире! Зголошую, що третя і четверта чоти (так, як ви сподівались) прийшли нам з допомогою, тож бій закінчився нашою перемогою. Ворог розгромлений так, що не скоро покажеться тут удруге. У нас 9 ранених і 4 вбитих. Ранені пов'язані, а вбитих друзів завтра поховаємо з належними повстанськими почестями. Застави і стійки розставлені. А тепер жду дальших наказів, друже командире!

— Дякую, друже чотовий, і вітаю з перемогою. Щодо дальших наказів, то ви вже їх самі видаватимете. Ви ж заступаєте мене. А тепер, будь ласка, сідайте до святої вечері, бо ж стрільці давно вже ждуть на вас.

— Та й вам, пане командире, подамо святу вечерю, — сказала газдиня, турботно поглядаючи на раненого командира.

— Дякую вам, газдине! Але ж бо я нічого не можу їсти, тільки несамовито хочеться пити.

— То напийтесь узвару із сушені! Дякуємо вам, що оборонили нас від поляків та й бажаємо, аби ви щасливо видужали. Дай Боже, аби в наступному році святкували ви Свят-Вечір разом із своєю родиною!

Командир мовчки дивився на стелю. Медсестра завважила, що він схвильований і, подаючи йому якийсь лік, сказала:

— Вам треба заснути, друже командире.

— Чи ж годиться спати тоді, коли усі святкують? — пробував усміхнутись. — Краще вже, дру-

же Христіно, попросіть хлопців, щоб заколядували.

Лежав спокійно і слухав колядок. Згодом почав непокоїтись. Мабуть підходила гарячка, бо все так якось дивно закружляло по хаті. Почала зникати межа поміж дійсністю і уявою. Медсестра міряла температуру і заспокійливо поклала долоню на його чоло, що й почерез перев'язку було гаряче, наче грань.

— Як це добре, Наталко, що ти прийшла! — шептав ранений.

Медсестра насторожено дивилась на нього. Було ясно, що він маячив.

— А де ж діти, Наталко? Сплять уже? — запитав.

— Та же сплять — відповіла тихо Христіна.

— Дарочка, певно, говорить уже?

— Авже ж, говорить і часто згадує тата.

— Та невже?! — зрадів. — А Юрчик? Чи великий виріс?

— Ще й який великий! Козак, хоч куди!

— Ох, який же я радий та який радий!.. — сказав, засипляючи.

— Що це таке з паном командиром? — налякалась газдиня.

— Командирові маячиться, що його жінка та й діти прийшли до нього — сказала шепотом медсестра.

— Ой, пані! Та же то сама Мати Божа пам'ятає про пана командира та й посилає йому такі привиди, аби і в нього був якийсь Свят-Вечір, — зітхнула газдиня.

В жовтні 1966.

НАШІ БАЖАННЯ

Найщиріші бажання з нагоди іменин шлемо нашій почесній голові п-ні Михайлині Чайковській і складаємо з тієї нагоди 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Управа 20 Відділу СУА ім. Олени Теліги у Філадельфії

ЗАМІСТЬ ПРОЩАННЯ

Замість прощання п-ні Юлії Шкварок, містоголови попередньої Управи нашого Відділу з приводу її виїзду, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Управа 87 Відділу СУА ім. Олени Степанів, Кентон, Огайо

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Чи вільно автові говорити?

Справа виховання дитини — це перше й основне питання, яке мусить розв'язати кожна мати. Тому й не диво, що в жіночому журналі належить місце й увага проблемам виховання. Тому треба щиро вітати ініціативу „Нашого Життя“ вміщувати сторінку „На виховні теми“ з окремою рубрикою „Розмова з Мамою“.

Тут можна матерям представити свої погляди на виховання — які вони виробили собі впродовж своєї виховної праці. А вже само поставлення проблем дасть знову можливість сотням матерів-читачок „Нашого Життя“ перевірити самих себе: а яке їх відношення до порушеної справи? Може не були певні, чи так слід її вирішувати? А може вирішували її зовсім інакше — і тоді будуть питати себе, чому саме так робили і чий погляд кращий. Може саме теж вагалися і на сторінці „На виховні теми“ знайдуть підтвердження, що таки їх правда. Як не було б — дискусія на виховні теми матерям дуже потрібна — а вітають її мило: виховники, бо їм знов змога сказати, що вони думають про ці справи, і так теж може ця сторінка в неодному допомогти.

Особливо можна багато сказати на тему допису Роксоляни в числі за червень ц. р. про дитячу книжку, для дітей з передшкілья. І знов же, треба в першу чергу похвалити, бо, на жаль, багато матерей взагалі не усвідомлює собі, що дитині, яка ще не вміє читати, все таки потрібна й необхідна книжка. Отже треба про це говорити та твердити невідклично, що книжечка потрібна вже від першої хвилини, коли то дитина починає розрізнявати предмети, отже вже в першому році життя.

Нема сумніву, що перші предмети зацікавлення дитини це те, що вона бачить кругом себе. Тому й книжки, які описують домашню обстановку, забавки, других дітей та нескладне їх довкілля — напевне подобаються дітям, та що важніше — можуть

стати предметом розмови з матір'ю та нагодою багато дечого дитину навчити.

Однак чи справді необхідно виключати з оточення дитини світ фей, добродушків чи звірів, що діють і говорять, ніби люди? Авторка, щоправда, не вимагає повного виключення, але переносить зустріч з усім цим фантастичним світом аж у вік, коли дитина вже зовсім певно сприйме їх лиш як вигадку, і нема небезпеки, щоб повірила в них.

Варто б застановитися, чи справді так? Чи недійсне, сприйняте в такому молодому віці справді „збаламутить“ дитину на все життя? Так, безумовно. думали педагоги віку позитивізму, починаючи від Ж. Ж. Руссо і всі творці для дітей пера його послідовників не мали в собі ні краплини фантазії.

Та чи в цьому була саме остаточна розв'язка питання, яка не потребує перевірки?

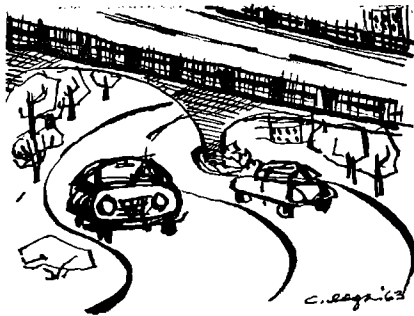
Вік до шести років життя — це саме є „вік казки“ коли дитина, переживаючи ще раз усі стадії культурного розвитку людини, як він проходив від віків, має величезний нахил до персоніфікації всіх явищ та предметів. Самі ж діти піддають думку, що омлет на сковороді „говорить“, коли тісто рухається від наглії гарячі, сама дитина скаже, що „автобус нечемний, бо не хоче по нас приїхати“ і так далі. Зрештою і забавка мила дитині певно не як кусок плястики чи бляшки, а тому, що на неї може дитина перенести образи своєї уяви, а забавка все це покірно приймає. Чому отже не дати цій уяві ще

більше барвистих образів, замість суворо приміювати все до дійсності? Зрештою добре й здорово викормлена уява дасть змогу дитині в пізнішому віці легше й швидше синтезувати побачене й завважене у свої власні погляди та поняття, накладати на нього „свого духа печать“. В дитячій уяві має свій початок і джерело всякої релігії та поезії і вся настанова до життя, в якій понад всесильними, здавалося б, законами дійсності, таки має першенство „правдивий світ, не той для ока зримий“ — світ духовних вартостей.

Цим далеко не хочемо сказати, що треба й можна без розбору подавати дитині всяку фантастику. Зрозуміло, що застрашувати дитину всякими зміями та відьмами — глибоко недоцільно. Прикладом такої нездорової фантастики можуть стати от хоч би телевізорні „монстри“, що доводять дітей до безсонниці та нервових розстроїв. Це фантастика без краси й поезії, а тому й справді (тут можна вповні погодитися з авторкою обговорюваної статті) небезпечні. Але за те звірі, що спільно погасили киці хатку і тепер „бенкетують цілий день“ — справді не то що нешкідливі, а й пожиточні. І можуть навіть своєю антропоморфічністю довести дитину до розуміння, що не треба тягнути домашньої киці за хвостик — бо ж вона теж відчуває біль, як людина.

Це лиш один приклад. А можемо їх знайти багато. І коли авто говорить — теж не страшно. В очах дитини — це майже член родини, добродушний і служивий. Чому б йому не говорити?

А вкінці звертається авторка до Об'єднання Працівників Дитячої Літератури, щоб видавало якомога більше книжечок для дошкільнят. Як член ОПДЛ дозволю собі відповісти: ми теж цього хочемо! Недостача наших книжок для дітей (не лиш дошкільнят!) коріниться на жаль у тому, що видана книжка мусить лежати роками на полицях поки

На виховні теми

РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ У ПЕРЕДШКІЛІ

Щодня діти, заки зачнуть свої щоденні зайняття у Світличці, звертають свої очі на Божу Матір і просять кращої долі для себе, своєї рідні і свого народу. Підставу релігійного виховання вони вже дістали вдома, бо вже змалку ненючка кладе знак хреста над дитиною, коли вона будиться, або спати лягає. А в Світличках це виховання продовжується і поширюється. Впроваджуємо раз або двічі в тиждні короткі гуртки про Матінку Божу, Небесного Вітця, Боже Дитя у Вифлемі та Ангела Хоронителя.

Пам'ятаймо, що дітей треба знайомити з нашими обрядами. У Різдвяному часі повинна у Сві-

потрапити до рук дитини! А якщо навіть книжки і розходяться, то це коштує членам ОПДЛ такої величезної пропагандивної та адміністративної праці, що зужитою енергією можна б написати не одну прекрасну книжечку!

Тому, беручи до уваги це справді слушне домагання заподливих матерів, ми просимо із свого боку, щоб і матері вклали свою пайку в це діло: щоб якнайшвидше розкупували кожен нову книжечку, яка появиться, а тоді буде відкрита дорога до нових і щораз кращих видань.

А не треба забувати, що й матерям, особливо zorganizованим у Відділах СУА — стоїть отвором дорога видавати книжечки для дітей. Хай гарним та гідним наслідкування прикладом стане видання книжечки для дошкільнят „Малюємо“ Виховного Семінара СУА в Чикаго. Доконали ці матері прегарного діла — а ось чуємо, що вже за ними Відділ у Нью Йорку думає про видання малюнків-складанок з українською тематикою. Такій ініціативі ОПДЛ теж служитиме радо допомогою та вказівками — і знов же тільки треба, щоб усі матері піддержували такі почини, масово купуючи українські дитячі книжечки!

тличці істояти ялинка чи вертепик, у Великодньому полечка з писанками, а в часі Зелених Свят треба Світличку „замаїти“. Святочні картки, Різдвяні чи Великодні, діти дуже радо розглядають. Перед святами виховниця розказує дітям про звичаї в Україні, як коляду, водосвяття, веснянки, свячення пасок. Коли можливо, це треба ілюструвати образами. Також при навчанні дуже допомагає пісня. Коляда, дитяча релігійна пісня і віршик-молитва запам'ятовуються на все життя.

Також добре притягати дітей із передшкільця до участі в релігійних обходах чи процесіях. Наприклад діти можуть нести чи сипати квіти, тримати ленти. Це прив'яже їх до своєї церкви, а в умовах американського життя це дуже важке.

Мала дитина є рівночасно малою людиною і дитиною Бога. Кожне слово, сказане до неї авторитетною особою, впливає на її формування. З природи дитина любить „Бозю“ і з довір'ям шукає в виховниці відповіді на всі запити. Дуже великий виховний вплив мають книжечки з образами релігійного змісту. Виховниця може переглядати їх із дітьми й в'яснювати.

Оцих кілька вказівок поможуть нашим виховницям у релігійному вихованні малят. А це важливий скарб пізнання, що їх дають дітям на дальше життя.

А. Богачевська

Розмова з мамою

Чи брати малу дитину до церкви?

Моя дочка не хоче брати своєї 3-літньої донечки, а моєї внучки, до церкви, кажучи, що дитина „нудиться“ й перешкоджає їй і сусідам. Я дуже радо залишаюсь вдома з дитиною, бо ходжу на ранішню Службу Божу. Але мені здається, що дитина в тому віці вже може сприймати такі враження і повинна бодай час від часу бути в церкві. Якої Ви думки про те?

Бабуня

Від першого моменту, коли мама помагає дитині зложити рученята в молитві, батьки, головні своїм прикладом, помагають дитині усвідомити собі, що ціла родина стоїть у залежності від Бога і дитина своєю участю в релігійних вправах вносить свою частину у родинне життя. Відколи лиш можливо, беремо дитину до церкви. Постепенно як дитина пізнає світ і себе — впроваджуємо дитину духом у присутність Господа. Поки дитина маленька, даємо їй невеличку, тиху забавку в церкві, щоб для неї церква не в'язалась із неприємними переживаннями. Такий підхід виробить у дитини охоту бути в церкві, що її зчасом зміцнюємо раціональними поясненнями.

В найближчу неділю, коли кава особливо гарно пахне і ми маємо охоту „спокійно посидіти“ — застанемся над словами Джеймса: „Якщо молодь усвідомила б собі, як швидко вона стане ходячим жмутком привичок, звернула б більшу увагу на свою поведінку ще у формативному віці“. Діти не свідомі, але родичі повинні бути свідомі й не зрікатись права виховувати своїх дітей. Даймо дитині добру підставу не лиш фізичного, але й духового розвитку, опертого на глибокій вірі в Бога та зв'язку з Ним.

М. З. Одежинська

НОВІ ВИДАННЯ

Л. Костюшко: **ОТЧЕ НАШ у малюнках.** Для маленьких діток. Ст. 20. Ціна 50 ц.

Є давнім педагогічним правилом, що розповідь чи слухове враження найкраще закріплює картина. Тому ілюстрації до слів молитви є дуже бажані. Такого завдання піднялась ця маленька книжечка. У дев'яти рисунках тут змальовані сценки, що можуть пояснити дитині поодинокі речення Отченашу. Жаль тільки, що не всі ілюстрації легко доступні і зрозумілі. Але принайменше деякі з них, як придорожний хрест до слів „да святиться імя Твоє“ і гілка з яблуками в чужому саду до слів „не введи нас во іскушення“ — можуть дитині щось пояснити.

Текст Отченашу поданий у двох мовах — старослов'янській і українській. Книжечка радше годиться для дітей перших шкільних клас, як для дошкільнят.

Л. Б.

Мельпомена перемогла

З Ларисою Кукрицькою зустрілися ми не за лаштунками театру, а в гостинному домі спільних знайомих. Я познайомилася із молодю гарною блондинкою з блакитними очима і почула короткий її життєпис.

Народилася Лариса у Варшаві. Батьки її емігранти — батько Василь із Кам'янця-Подільського, мати Олександра родом із Білорусі. До Америки Лариса приїхала ще малою дівчинкою у 1947 р. з батьками і сестрою. Великий Нью-Йорк став місцем замешкання родини. Тут Лариса закінчила середню школу і Гантерський коледж із ступенем бакалавра красного мистецтва, а ступінь магістра одержала в Колумбійському університеті.

З доручення Ред. Колегії „Нашого Життя“ я звернулася до неї з кількома питаннями, щоб з'ясувати її мистецьку діяльність.

— Що спонукало вас вибрати професію артистки?

— Мій батько маляр-портретист і в атмосфері того мистецтва я змалку проживала. В цьому напрямку йшли й зусилля моїх батьків. Тож, вибираючи фах, я спочатку вчилася малярства. Крім того я цікавилася музикою й співом. Рівнобіжно вчилася грати на скрипці. Батько мій знайшов скрипку на вулиці у Нью-Йорку і вважав це за знак, що я повинна цієї гри навчатися. Так я навчалася шість років і виступала в оркестрі проф. Берника. До театру мене тягнуло ще змалку.

— Чи були якісь перешкоди, що не дозволили вам відразу посвятитися виключно театральним студіям?

— Я була майже однаково зацікавлена і малярством і сценою. За порадою батьків я закінчила малярські студії і потім навіть короткий час працювала як декоратор вікон у Тифані. Це найбільша крамниця клейнотів в Америці.

Але ще до того я познайомилася із театальною студією Й. Гірняка і О. Добровольської в Нью-Йорку. Контакт із нею розвинув

ще більше мій потяг до театрального мистецтва. Я записалася додатково в коледжі на театральні курси, а українській студії завдячую удосконалення моєї української мови і мій перший виступ на сцені. Було це в 1953 р.

— В яких ролях ви тоді виступали?

— В комедії „За двома зайцями“ в ролі молодой дівчини Галі, у п'єсі „Мина Мазайло“ в ролі тьоті Моті, а в „Лісовій пісні“ Лесі Українки в ролі Мавки, а також і Килини.

— Цей дебют у Студії захопив мене по закінченні університету поглибити свої студії з цієї спеціальності. Тож я пішла вчитися до Акторської Студії Лі Страсберга і пробула там чотири роки. Тут мене заангажували вперше до театру на Бродвеї. У п'єсі „Юлія, Яків і дядько Йосип“ (Julia, Jake and Uncle Jo) я грала одну з головних ролей з Клявдетою Кольберт. Було це в 1961 р.

— Під яким іменем ви виступаєте в американських театрах?

— Мій псевдонім Лариса Лорет (Larissa Lauret). Потім я грала в п'єсі Теннесі Вільямс „Ігуанська ніч“ (The Night of the Iguana). Ця п'єса йшла на Бродвеї цілий рік. Також виступала я в комедії „The Marriage - Go - Around“ (1965). В ній виконувала я ролю молодой шведки, що є третьою особою в подружньому трикутнику.

— Ви й сама скидаєтесь на шведку. Чи правда, як пишуть про вас у рецензіях, що у вас є шведська кров?

— Ні, я чиста українка. Мій агент, на жаль, без мого дозволу, подав це до газет. Думав, що коли я граю шведку, цікаво було б згадати, що я хоч трошки є шведського походження.

Згадуємо ще й інші сценічні й фільмові виступи, в яких Лариса Кукрицька брала участь. Також у телевізії вона пробувала своїх сил.

Лариса Кукрицька
Actress Larissa Kukrytska was nominated as the "Young Talent" of 1966 by the Editorial Board of Our Life

— Скажіть, будь ласка, яке ваше амплуа?

— Найбільше я люблю драматичні ролі і найкраще себе в них відчуваю. На жаль всі ролі мої на американській сцені далекі від цього ідеалу. Там я мушу грати ролі, що їх мені дають, здебільша „велелюбних русявок“ (sexu blonde).

— Як ви розглядаєте свою ролю Донни Анни в „Камінному Господарі“ Лесі Українки? Чи ви задоволені своїм виконанням?

— Ця роля належить до мого репертуару, але з мого виконання я незадоволена. Увесь наш театральний ансамбль працює далі, щоб удосконалити виставу, а я особисто у своїй ролі відкриваю щораз нові можливості щодо її поглиблення і поліпшення.

— Чи це добре, коли подружжя, чоловік і жінка працюють в одному фаху? Що можете нам про те сказати, як дружина Володимира Лисняка, що очолює „Новий Театр“?

— О так, спільний фах, спільні ідеї й обопільне зрозуміння дають добрий стимул до мистецької праці. Є спільне зрозуміння, що в нашому званні дуже потрібне. Наше стремління до вибраної цілі є завжди гармонійне і радісне. Думаю, що було б трудніше, коли б наші зацікавлення були різні.

— Вибачте за таке питання. Чи не подружжя з Володимиром Лис-

няком (1961 р.) допомогло Мельпомені остаточно перемогти всіх інших муз, що боролись за ваше мистецьке „я“?

— Ні. Мельпомена перемогла без будь-якої помочі. Та хоч театр тепер у мене на першому місці, я далше плекаю свої інші зацікавлення. Дають вони мені багато задоволення й насолоди.

— А може при цій нагоді ви розкажете нашим читачкам про Новий Театр і його пляни на майбутнє?

— Хоч Новий Театр почав своє існування постановкою згаданої вже п'єси Л. Українки „Камінний Господар“, основною ціллю театру є ставити нові п'єси українських драматургів чи п'єси чужих драматургів в перекладах українських письменників. І так, поскільки мені відомо, черговою постановкою буде п'єса Богдана Бойчука „Голод“. Написання цієї п'єси було однією із спонук до створення нашого театру. Другим важливим чинником було припинення діяльності Театру Слова під керівництвом Йосипа Гірняка й Олімпії Добровольської. Майже всі члени цього колективу беруть участь у „Камінному Господарі“. Допомогло також те, що знайшлися ентузіясти театру, які взяли на себе невдячну адміністративну роботу.

— Думаю, що читачкам нашого журналу буде цікаво і приємно знати, що маємо в управі театру дві жінки. Пані Ірина Стецюра є адміністративним керівником, а пані Надія Шмігель завідує костюмовим відділом.

— На закінчення хочу висловити думку, яка турбує мене, коли думаю про майбутнє Нового Театру. А саме — що не зважаючи на ентузіястичну підтримку нашої преси, за яку ми щиро вдячні, і не зважаючи на задовільну, як на початок, чисельність глядачів, думаю, що Новий Театр не зможе довго проіснувати без фінансової допомоги. Видатки зв'язані з приготуванням вистав і з виїздом у турне, такі великі, що навіть випродані вистави ледве зможуть звернути членам театру кошти, зв'язані з пробами й виїздами. Немає вже що й говорити про винагороду акторам, режисерам, адміністрації. І це нічого но-

вого, що серйозний театр потребує субсидії. Це вже давно зрозуміли в Європі. В Америці, як видно з дискусії в пресі і з заснування цілого ряду репертуарних театрів в більших містах — також доходить до зрозуміння цієї старої істини.

— Думаю, що вже час і нам, українцям на еміграції, над тим застановитись і почати діяти, якщо хочемо мати свій театр.

На цьому закінчилась наша цілорозмова. Я попросила молоду акторку з відчуттям, що її талант подарує нам ще не одну видатну сценічну постать.

Наталія Чапленко

ВАЖЛИВА КУЛЬТУРНА ПОДІЯ

(Докінчення із стор. 4-тої)

ють одного, епохального, національного твору. Про решту його творчости не дбають, бо її не розуміють і не стараються розуміти; на всіх інших — мистців дивляться з погордою як менших, отже маловажних. Найвищим тупом, очевидно, є той, кого найбільше хвалить або хоч найчастіше згадує чужа преса. Гадають, що тоді можна завжди хвалитися таким визначним авторитетом перед цілим світом.

Оця сателітно-пропагандивна штурмовщина — оце той порожній гуркіт, що сам мав би заступити повну симфонію живого мистецтва і самостійного духового життя.

Як бачите найтруднішою проблемою українського мистецького життя у вільному світі — це привернути йому незалежність, самостійність існування, та здобути в громадянстві культурну свідомість, тобто суттєве і власне відношення до мистецьких явищ і процесів. Говорю це тут, бо виставки 64 Відділу США є організовані громадським чинником, а не самими мистцями.

Ваш позитивний досвід конечно треба використати так теоретично як і практично для вжитку цілого вільного українського громадянства. Недостачі та хиби нашого загального культурного життя треба якось лікувати та направляти в світлі досягнень десяти виставок, влаштованих вами.

НАШ МОЛОДИЙ ТАЛАНТ 1966 Р.

Редакційна Колегія Нашого Життя признала найкращим молодим талантом 1966 р. артистку сцени Ляриссу Кукрицьку. Її дотеперішня праця на сцені і роля Донни Анна в „Камінному Господарі“, як і наполеглива праця в новому Театрі дали підставу до цього вирішення. Докладніші дані про її життя й осяги даємо в нашому інтерв'ю. Нашому молодому талантові бажаємо успіху в дальшому шляху!

РЕД. КОЛЕГІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Новинки з Централі

У днях 12. і 13. листопада 1966 р. відбулись у Домі США у Філадельфії Річні Збори Гол. Управи США. Першого дня після вступного слова голови п-ні С. Пушкар звітували члени Екзекутиви (4 особи), референтки (10 осіб), голови Округних Рад (7 осіб). Звіти закінчили ствердження Коантр. Комісії, яка в днях 29. і 30. жовтня перевірила книговодство Централі.

Того ж дня по вечері п-ні Стефанія Пушкар зложила докладне звітання з участю в Конгресі Міжнар. Жін. Ради в Тегерані.

Другий день був присвячений дискусії над осягами й проблемами поодиноких ділянок. Покладено найбільший натиск на організаційну ділянку (приєднання членок, придбання домівок) і народне мистецтво (курси для об'явлення з нар. мистецтвом, пересувні виставки). Певну увагу присвячено Дитячим Світличкам і Гурткам Книголюбів.

Того ж дня після обіду п-ні Олена Лотоцька, почесна голова США поінформувала присутніх про працю Бюро Суспільної Опіки у Філадельфії та лекучу потребу допомоги потребуючим.

Докладне звітання з Річних Зборів в іншому місці.

ПОДЯКА

Від себе, чоловіка й дітей своїх складаю щирю подяку всім, що поклали стільки зусиль, щоб свято 50-ліття нашого подружжя вишло таке гарне, щире й сердечне. Дякую своїм дітям, о. Парохові, Союзникам і гостям за гарні слова й бажання!

Феся Сідло, Воррен

НОВІ КНИЖКИ

Ірена Книш: ЖИВА ДУША НАРОДУ. (До ювілею українського танку.) Накладом авторки. Вінніпег 1966. стор. 80.

Українська національна революція збудила не один талант. Одним із них був Василь Авраменко, що в спалахах нашої державності будував свою національну і мистецьку свідомість. Цю свою іскру він поніс на еміграцію, розпалюючи нею замилювання до нової галузі мистецтва. Своє завершення знайшов він на новій землі, де пірвав до вияву молоде, тут народжене покоління.

Сорокп'ять літ тому В. Авраменко заснував свою першу школу танку в таборі інтернованих у Каліші. У поковини появився цей його життєпис.

ЗЕЛЕНЕ ВИНО, антологія модерної португальської та бразилійської поезії в перекладі і з довідками Віри Вовк. В-во „Пролог“, Нью-Йорк, 1964. Обгортка Лиди Палій. Стор. 80.

Дуже дбайливо впорядкувала поетика найкращих представників цього мовного світу. Інтелектуальний гуманізм виростає згодом в абстрактне сприймання світу (у португальців), і вибуялий модернізм (у бразилійців). Переклади віршів доповняє характеристика течій.

У збірці зарепрезентована також бразилійська поетеса українського роду Галина Колодій, що її життєпис і твори ми вже обговорили в нашому журналі.

Григор Голяк: МІЖ ДВОМА СВІТАМИ. Новели, нариси, діалоги, оповідання. Накладом Спільки Українських Науковців, Літераторів і Мистців в Аргентині. 1965. Стор. 160.

У книжці автор нанизав ряд картин, що зображують трудний шлях сучасної української людини. Від першого кроку пастушка-школяря аж до відчуження корабля з українськими втікачами — описані тут різні типи й події. Хоч із силою опису не завжди пощастило, проте всім цим творам притаманна одна риса — увага й любов до української людини. Тому з приємністю перегортаємо ці листки й шукаємо розв'язки заторкнених проблем. **Л. Б.**

З нових позинів

КУХОВАРСЬКА КНИЖКА

Давно вже відчувається потреба доброї куховарської книжки з приписами нашої традиційної кухні. Давні приписи наших матерів не завжди пригожі в цьому кліматі. Та й не раз треба їх перерахувати на тутешні міри й ваги. А так хотілось би мати перегляд добрих традиційних наших страв!

Одна зі співробітниць нашого журналу п-ні Зеновія Терлецька з Філадельфії, вже кілька літ тому задумала зладити таку працю. З невтомною послідовністю вона опрацювала широкий матеріал. Будучи добрим знавцем нашого кулінарного мистецтва, вона угрупувала його за ділянками. У цьому виданні будуть — Закуси, Борщі й юшки, Підливи, Салати, Страви з борошна, М'ясні страви, Риби, Печиво, Лакоминки, Торти.

Видавцем книжки є Союз Українок Америки. Куховарська книжка виходитиме окремими зшитками. Вже підготовляється перше видання, що вміститиме закуски, підливи й салати. Виданням опікується окрема Ред. Колегія в складі — Л. Бурачинська, І. Кашубинська і Н. Чапленко.

НАШІ ЗУСТРІЧІ З АМЕРИКАНСЬКИМ СВІТОМ

Недавня візита вчительки Леонор де Руссі з Боготи в Колумбії в українських установах Філадельфії наводить нас на різні думки. Поручила її Національна Рада Жінок Америки, якої Союз Українок Америки є членом. На річних зборах Нац. Ради Жінок п-ні Стефанія Пушкар, голова СУА, погодилась провести цю зустріч з українським світом.

Яке значення мають такі зв'язки! Що більше входимо в американський жіночий світ, то кращі можливості знаходимо там. Приятелів України треба шукати всюди, але по змозі на найвищому рівні. Тому наша участь у з'їздах чи конгресах має велику вагу.

Для тієї цілі в нас створено Фонд Зв'язків і Репрезентації. Від 14-тої Конвенції СУА він є обов'язковий (10 дол. річно), однак на вдержання контактів він не вистачає. Тому потрібно, щоб Відділи постійно пам'ятали про цю потребу. Без пожертв на цей Фонд не зможемо брати участь у всіх з'їздах та приймати чужих гостей.

П-на Марійка Чичула, студентка коледжу й Укр. Пед. Курсів у Шикаго, член ТУСК „Обнова“, впоряднича в Пласті, одержала першу нагороду на Вишиваних Вечерницях у Шикаго дня 8. жовтня 1966 р.

Miss Mariyka Chycula, Ukrainian college student in Chicago was awarded first prize for her dress at the Embroidered Dancing Party on Dec. 8, 1966 in Chicago

ПОДЯКА

Сердечну подяку складаю своїм співробітницям-членкам, що в таких трудних для мене годинах, днях жалоби по смерті моєї мами, відвідали мене, зложили пожертву „замість квітів“ на пресовий фонд Нашого Життя, замовили заупокійну Службу Божу та виявили багато сердечності й зрозуміння. Нехай добрий Господь винагородить їм за все!

Стефанія Левченко, Денвер

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 6. листопада м. р. відійшла у вічність довголітня членка нашого Відділу **Катерина Насаль**. Походила з с. Бурове, Львівського повіту. Була доброю і жертвенною членкою, яку всі любили. Покинула в смутку трьох синів, невісток і внуків. Членки Відділу взяли численну участь у похороні. Нехай земля Вашингтона буде їй легкою!

Управа 14 Відділу СУА
в Клівленді

**

Дня 16. листопада 1946 р. у далекій Праві померла громадська діячка **Олена Іванівна Лукасевич**. У післявоєнних роках не було змоги згадати про її відхід та тернистий життєвий шлях. Нехай це станеться тепер у 20-ліття її смерті.

Олена Іванівна народилась дня 21. травня 1879 р. у сім'ї Захарчєжків у Києві. Закінчивши жін. гімназію св. Катерини у Києві Олена Іванівна одружилась із медиком галичанином Євменом Лукасевичем, що приїхав у відвідини до Києва. Молоде подружжя виїхало разом до Швайцарії, де Євмен Лукасевич закінчив студії медицини в Цюріху. Пізніше подружжя жило якийсь час у Берліні, де молодий лікар проходив спеціалізацію. Лікарську практику Євмен Лукасевич розвинув у Києві, де подружжя замешкало постійно. Увійшло там у склад української громади, а Олена Лукасевич проявлялась у праці Укр. Клубу „Родина“.

Буревій наших визвольних змагань переніс подружжя Лукасевичів до Варшави. Там Олена Іванівна стала пешою організаторкою життя українських жінок-емігранток. Їх праця була допомогового характеру, а саме спіка над козаками домії УНР, інтернованими у Польщі. Олена Іванівна відобувала допомогу від Міжнар. Червоного Хреста, а з часом поширила допомогову акцію і на

У змагу за „Наше Життя“

„Наше Життя“ входить у 24-тий рік свого видання. Весь той час журнал був приятелем української жінки, даючи їй громадські напрямні, культурну розвагу, виховні вказівки і практичні поради. Журнал повинен увійти в кожнау українську родину на нашому поселенні.

Розуміють це наші пресові референтки й членки Відділів, що приєднують нам передплатниць. Ми їм щиро вдячні за те! Але й інші повинні брати собі приклад у цьому шляхетному змаганні. Приєднуючи читачок вони підтримують ріст журналу!

Пригадуємо умовини нашого змагу: за 5 приєднаних передплатниць дістають одну передплату даром або книжок нашого видання вартости 5 дол.

Приєднали передплатниць в останньому часі:

Марта Білінська, Шикаго (29 Відд.)	2	Оксана Копачівська, Гемилтон	2
Марія Брикович, Монтреал	1	Марія Кормелюк, Сілвер (78 Відд.)	1
Анна Цьонка, Дітройт (63 Відд.)	1	Ольга Муссаковська, Ірвінгтон	1
Наталія Давидович, Міннеаполіс	1	(28 Відділ)	1
Анна Дусаненко, Нью Йорк	5	Марія Малащук, Торонто	1
Лідія Колодчин, Воррен (76 Відд.)	2	Іванна Прийма, Пам Біч	1
Марія Купчак, Питсбург (27 Відд.)	2	Ярослава Стасюк, Нью Йорк	1
Меланія Кокорудз, Овего (9 Відд.)	1		

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

дітей інтернованих, як рівнож і на дитячий притулок в м. Радославці на Волині. Членки товариства шили білля для інтернованих із матеріялів МЧХреста.

У 1929 р. нагло помер д-р Євмен Лукасевич і Олена Іванівна залишилась удовою. Вона працювала у шпиталі, що його оснував її чоловік. Допомогова жіноча акція вже не була потрібна, але Олена Іванівна щиро працювала, як членка Союзу Українок-Емігранток. Не відмовляла помочі й студентським організаціям, коли вони влаштували зустрічі й забави.

Вашавське повстання вирвало її з того ґрунту. Вона знайшла пристановище у свого брата у Чехословаччині. Там прийшлося їй пережити советську окупацію, а це безумовно підорвало її здоров'я. У листопаді 1946 р. вона відійшла у вічність.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Висловлюємо щире співчуття п-ні Олі Савчук, нашій секретарці, з приводу смерті її батька бл. п. інж. Олександра Гладишовського. Замість квітів на його могилу складаємо 10 дол. на Фонд Будови української церкви в Керкгонсоні.

Членки 89 Відділу СУА
в Керкгонсоні

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжку могилу дорогої нашої членки бл. п. Йоанни Венке складаємо на Фонд Бабусі 10 доларів

28 Відділ СУА в Ньюарку

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Миколи Шумика, батька нашої членки, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

29 Відділ СУА в Шикаго

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олександра Гладишовського складає 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Лідія Бурачинська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олександра Гладишовського складає 5 дол. на Дім для Старших

Олена Волошин, Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Івана Сенюти складаю 5 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Стефанія Савицька-Матчак

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Григорія Мочули складаємо 26 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Ольга і Ярослав Чипаки
Неоніля Мечник
Петерсон

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ
ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ПЕРШЕ

ВИСЛІД ПЕРШОГО КОНКУРСУ ПЕРЕКЛАДІВ

Конкурс Перекладів, що постав недавно тому при СФУЖО з фундації Софії Парфанович, вперше був урухомлений у цьому році. Він призначений на переклад твору Літ. Конкурсу СФУЖО на англійську мову. Для співпраці з українською молоддю включено цей Конкурс у програму зайнятть пластового табору „Стежки Культури“ (серпень 1966 в Іст Четгем, ЗДА).

Як перший твір Літ. Конкурсу СФУЖО вибрано для перекладу оповідання Катерини Штуль „Зустріч“, що появилось у 1961 р. у журналі „Жіночий Світ“. Учасниці табору „Стежки Культури“, зацікавлені в літературі і перекладній праці, зголосились до перекладу. Для тієї цілі вибрано один уступ оповідання. В короткому часі 8 учасниць віддало переклад для оцінки.

З рамени табору „Стежки Культури“ переглянули ці праці під проводом Оксани Драган — Лариса Онишкевич і Марта Трофименко. За їх вибором більшістю голосів признано перекладам таке місце:

1. Богданна Волянська, 18 років
2. Тетяна Герич, 15 років
3. Лідія Волянська, 15 років.

Внаслідок цього вибору ці пластуни-учасниці стають кандидатами до нагороди. Нагорода Конкурсу Перекладів у сумі 50 дол. буде признана тій із них, хто найкраще перекладе ціле оповідання.

Фундаторці цього Конкурсу д-р Софії Парфанович і Проводові табору „Стежки Культури“ складаємо щиру подяку за здійснення цього почину.

**КОМІТЕТ
ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ
СФУЖО**

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Конгрес Світового Руху Матерів

У днях 2.—6. листопада 1966 р. у Парижі, осідку централі М.М.М. відбувся черговий міжнародний з'їзд цієї організації. У Конгресі взяли участь представниці європейських, південно-американських та африканських країн, як також двох екзильних — української й литовської. Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), що є членом М.М.М. від 1950 р., репрезентували на Конгресі п-ні інж. Зінаїда Витязь із Бельгії і пп. Ангеліна Ковальська та інж. Катерина Штуль із Парижа. П-ні Штуль кандидувала на радну й увійшла до складу Міжнар. Ради М.М.М., як представниця українок в екзилі.

Темою Конгресу було „Особлива роля матері в підготові молоді до подружнього життя“. З доповідями виступали визначні фахівці медицини, психології, педагогіки, соціології. До виступу запрошено також нашу представницю. При точці „Діялоги з матерями“ п-ні інж. З. Витязь виголосила коротку доповідь на тему становища української матері та інших поневолених народів. Однією з доповідниць була п-ні Рімакер-Лего, міністер родини й побуту в Бельгії. В дискусії над її доповіддю взяла участь інж. Катерина Штуль, з'ясуюючи труднощі матері у вихованні молодого покоління в тоталітарній системі.

Конгрес був надзвичайно дбайливо підготовлений. Заздалегідь розіслано анкети до різних країн світу, де їх опрацювали складові організації М.М.М. Про напрям анкети ми вже реферували у Н. Ж. ч. 1, 1966 р. Вона була спрямована до матерів і молоді. Тепер хотіли б спинитись на її висліді, що його на підставі зібраних анкетних листків опрацювала рефе-

рентка зв'язків СФУЖО, магістер соціології п-ні Олена Процюк.

Українська мати свідомо своїх обов'язків у подружжі та прав родини у суспільстві. Вона віддано займається дітьми, дбає про виховання, як також про практичну підготовку до подружжя. На жаль, у більшості не звертає уваги на ставеве усвідомлення.

Родинний дім, батьки, зокрема мати, релігійне виховання вплинули найбільше на світогляд матері, що його вона старається передати своїм дітям.

Рівнож погляди на любов і подружжя нашої молоді є серйозні, як також їх життєва настанова у більшості дуже зріла.

Всі учасники анкети заявляють охоту одружитись. Як найкращий вік дівчата подають 24 роки, а хлопці 22 роки. У виборі партнера керуються ідеалами, ставлячи на першому місці доброту, характер і інтелігенцію. Ніхто не згадує про фінансову сторінку в цьому ділі.

Відчувається великий вплив авторитету, а це є найкращою запорукою, що наша молодь є на добрій дорозі. **В. Ц.**

НА ФОНД П'ЯТСОТ

Комітет Українок Канади в Торонто надіслав зі Свята Жінки-Героїні у 1966 р. суму 50 дол. на Фонд П'ятсот. Як відомо, цей Фонд засновано в 1957 р. в пам'ять 500 жінок, що згинули в Кінгівському повстанні. Він призначений для допомоги в'язням і поворотцям із заслання. З огляду на те, що безпосередня допомога тепер неможлива, Фонд проголошено нерухомим.

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

П-ні Люба Луцька

Mrs. Luba Lutsky, Honorary President of WFUWO's Financial Committee, conducted several courses of Ukrainian embroidery in Toronto, Canada

МАЙСТЕР УКРАЇНСЬКОЇ ВИШИВКИ

Вже кілька разів подавали ми вістки про курси українських вишивок, що їх провела п-ні Люба Луцька в Торонто й околиці. Та в дійсності мало відомо про їх зміст і напрям. Отже й цікаво буде познайомитись з їх керівничкою, що вкладає в них весь свій хист. Як вона осягнула це вміння, що захоплює тепер українське жіноцтво?

Люба Луцька народилась у 1895 р. у сім'ї Карановичів, у Брідщині. Середню освіту добула в Інституті Українських Дівчат у Перемишлі. Маючи хист до образотворчого мистецтва, вона продовжувала свої студії в малярській школі проф. Батовського у Львові. Перша світова війна перервала це навчання. А по війні молода Люба одружилась із сотником Мирном Луцьким. Подружжя замешкало у власному маєтку Янчині, пов. Перемишляни. Молода жінка бажала прикрасити свою хату стилевими народними взорами. Почала вона від того, що позичила в Музею НТШ полтавського рушника і перейняла з нього взір. Тоді й уперше зустрілась із цією давньою, а в зах. Україні невідомою технікою вишивки. І вона поглибила це знання, запросивши до себе емігрантку з центральних зе-

мель. З її допомогою вдалось прикрасити цілу хату.

Та ведення сільського господарства спонукало Любу Луцьку розбудувати й ткацтво. Виготовляючи пряжу вона старалась за порадою наших мистців, що постійно навідували Янчин красити її відповідно й виготовляти на ткацьких станках добірні тканини.

Вповні пізнала вона народне мистецтво центральних земель під час II. світової війни. Тоді в рр. 1941-43 вона проживала в Києві, де її чоловік був директором Цукроцентралі. Познайомившись із Лідією Ненадкевич, вона побачила найкращі збірки виробів народного мистецтва і збагнула їх вартість і красу. А вже пізніше на скитальщині, проживаючи в ГанOVERі, вона співпрацювала в таборній вишивальні з Вірою Росінською, дійсним майстром полтавської вишивки.

Стак на своєму життєвому шляху Люба Луцька збирала ці відомості. Та цей дар вона не заховала для себе. А впродовж кількох років вона передає його молодим ентузіасткам української вишивки, що переймають

від неї не тільки технічне знання, але й чудовий смак та зрозуміння стилю. За це вдячні їй десятки наших жінок. А найвищим признанням для її вміння являється те, що найкращі вишивки її курсів будуть репрезентувати українське народне мистецтво на святкуванні 100-ліття Канади.

Цей перелік осягів не був би повний, якби ми не згадали громадських заслуг Люби Луцької. Коли в 1952 р. в Торонто постала Фін. Комісія СФУЖО — Люба Луцька стала її головою. Своім товариським хистом вона заохотила членок до праці й скріпила цю першу клітину СФУЖО на канадійському терені. А коли вже хотіла віддатись улюбленій праці над вишивками, тоді уступила, залишившись почесною головою Фін. Комісії.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ

ЖУРНАЛУ

з років 1946—1949

ГРОМАДЯНКА

— 5 чисел коштує 1 дол. —

ПОДЯКА

З нагоди уродин у моє 80-річчя, що припадало весною мин. року, надіслали мені привіти й побажання, квіти а то й подарунки Управи складових організацій СФУЖО; надали мені почесне членство: Союз Українок Америки на своїй ювілейній Конвенції в Нью Йорку зимою 1965-го року; Український Жіночий Союз у Відні; Український Золотий Хрест на своїх ювілейних Зборах в Лігайтоні, літом 1966 р. та наділили почесною відзнакою, як також Голвна Управа ОУК в Торонті. Вшанували мене на присвячених мені зустрічах: Екзекутива СУА; Управа СФУЖО в Філадельфії в квітні 1966 р., де я перебувала зимою і весною ц. р.; Український Жіночий Союз у Відні, на присвячених мені сходах в сам день моїх уродин, у Монтреалі, з ініціативи прихильниць СФУЖО, улаштували мені в червні ювілейну зустріч усі місцеві жіночі організації (також і ті, які не належать до СФУЖО), що було виявом наших дружніх взаємин від часу мого перебування в Канаді, куди я приїхала перед 16 роками.

Усі ті несподівані вияви симпатії чи то прихильності від тих, що мене знають особисто, та вислови признання і пошани як голові СФУЖО, федерації, що є символом об'єднання українського жіноцтва в різних країнах поселення для спільної праці в допомогу рідному краю, зворушили мене до глибини душі, то ж не маю сили і не маю слів, щоб висловити всім мою сердечну подяку, так, як би я цього бажала. Тому і не вичисляю поіменно всіх осіб та назв організацій. Я свідомо, що єдиною подякою могла б бути лише віддана праця для тих ідеалів, що об'єднали нас у спільну федерацію (СФУЖО) для завдань якої, по моїх силах, працюю від часу приїзду на цей континент.

То ж висловлюючи тепер сердечну подяку всім за вияви прихильності і дружнього відношення до мене як до тої, що очолює спільну централю, прирікаю, що працюватиму, як Бог мені допоможе, в міру своїх сил і на далі над об'єднанням українського жіноцтва на шляху до спільної мети.

ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК

На сторожі здоров'я

Д-р Надія Сороківська

Нещасливі випадки у дітей

Щоденні звіти в газетах пригадують нам, що помимо світлих здобутків модерної медицини та гігієни, нещасні випадки серед дітей трапляються дуже часто. Ця досі нерозв'язана проблема заслуговує на загальну увагу громадянства, зокрема батьків.

Важливими чинниками у нещасних випадках є:

1. Небезпечна обстановка, в якій дитина живе й бавиться.
2. Поведінка дитини.

Та хоч небезпека нашого оточення це справа складніша, як напр., проблема поборювання комарів чи санітарних збірників на сміття — все ж таки існує і тут можливість зміни цього оточення на більш безпечне.

Нашим завданням є усвідомити про те матерів. Рід та схильність до випадку залежні від ступеня розвитку дитини.

Перший рік життя. (Дитина зовсім безпомічна).

1. Не залишайте без догляду, на столі і т. д.
2. Засувайте постійно драбинку ліжечка.
3. Заховайте малі предмети, що їх можна зашхати до уст.
4. Не залишайте ні на хвилину у ванні без догляду.

Другий рік життя. Стадія найбільш небезпечного оточення цікавості, браку розуміння небезпеки, можливості свобідного руху.

1. Заложіть сітки на вікна.
2. Заложіть „фірточку“ на сходах.
3. Забезпечіть невживані електричні контакти.
4. Умістіть електричні проводи так, щоб дитина їх не досягнула.
5. Якщо залишаєте дитину без догляду надворі, то лиш у загороженому місці.
6. Переховуйте у безпечному місці: ліки, трійливі хемікалії до-

машнього вжитку, малі гострі предмети.

7. Обертайте посудини на вогні в такий спосіб, щоб дитина не змогла досягнути їх ручок.

8. Стережіть у воді — в хаті чи надворі.

2—4 рік життя.

1. Вчіть берегтися авт.
2. Ховайте ножі та електричне знаряддя.
3. Усвідомлюйте про безпеку кидання гострих предметів та гри м'ячем на вулиці.

5—10 рік життя.

1. Вчіть техніки та законів вуличного руху для дитячих роверів.
2. Вчіть плавання.

Оберігати дитину від небезпеки можна з успіхом тільки в перших роках її життя. У пізніших цього замало — її треба вчити самостійності й обережності. Дорослі не все мають змогу слідкувати за кожним рухом дитини. Дітям у віці 5—6 рр., що перебувають впродовж дня поза хатою, треба навчитись відповідальності за себе, за свою власну безпеку в дорозі до школи та під час гри.

В перших роках життя часто трапляється нагода повчити дитину про те, що можна, а чого треба берегтися. Дозвольте з розумом попекти пальчики на гарячій посудині чи засмакувати гострих або кислих страв, бо цей досвід послужить їм на будуче.

Деяким дітям різні „випадки“ трапляються багато частіше, ніж іншим. Психологи вияснюють це імпульсивністю й агресивністю дітей, що морально відчувають надмірну сувороість одного або обоїх батьків.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

КОСМЕТИЧНИЙ ПОРАДНИК

Як дбати про суху шкіру?

Шкіра мого лица дуже суха і мені дуже трудно підібрати відповідний крем. А коли не вживаю крему, то вона місцями червоніє і легко пече. Хоч я ще молода (біля 30-ки), то вже зауважую дрібні зморщкі. Тому звертаюсь до Вас за порадою, яка причина такого висушування шкіри? Чи може порадите застосувати спеціальну дієту?

Ірина з Нью Йорку

Нормальне виділювання товщу товщевими залозами може порушитися з багатьох причин. Воно або посилюється, або слабне. Послаблення діяльності може мати внутрішні і зовнішні причини. До внутрішніх у першу чергу належать: недомагання кормового проводу, недостатне засвоєвання їжі, брак вітамінів, нервові заворення, хвилювання і переживання.

Зовнішні причини — це атмосферичні впливи: сонце, вітер, дощ і холод. Ппри довготривалому перебуванні на відкритому повітрі шкіра набирає грубого, шорсткого вигляду, а в першу чергу сухого, і в цих випадках є порушене нормальне діяння товщевих залоз. Ті самі наслідки має центральне огрівання в наших мешканнях, коли не звогуємо повітря.

Ми подали загальні фактори, що мають від'ємний вплив на діяльність товщевих залоз. Але вони основні й допоможуть зрозуміти багато інших причин. Коли не можемо тих причин усунути, то бодай відповідним плеканням допомогти шкірі ззовні.

Відповідне миття шкіри, віджівні креми і молочка, маски, харчі багаті у вітаміну А — це речі, що можуть надати шкірі блискучого, свіжого вигляду помимо послабленого діяння товщевих залоз.

При плеканні сухої шкіри треба звернути увагу, що на чолі, носі і на підборідді навіть при дуже сухій шкірі є вона масна, а часто навіть блищить від товщу. Ці місця треба плекати, як масну, у протиставленні до решти шкіри.

Спочатку суха шкіра є дуже гарна, матова і нам здається, що вона нормальна. Однак така шкіра потребує дуже старанного догляду, інакше вона дуже скоро тратить гладкість і покривається спершу незамітними, а відтак щораз виразнішими зморщка-

Користаймо з досвіду

Ірина Ткачук

ЗАКУСКИ

Пишне прийняття звичайно починаємо закускою. Це звичайно невелика пікантна страва, що загострює апетит. Її споживають небагато, але вона вкупі з юшкою, пожвавлює травлення.

Деякі з цих страв, особливо гарячі, можуть послужити нам також на полуденок (ланч). Тому подаємо їх кілька до вибору. Вони походять із куховарського зшитка моєї мами, що жила на Буковині. Тому є тут декілька місцевих закусок.

Шинка з майонезом

Потрібно:

- 1 ф шинки
- 4 зварені жовтки
- 1 ложка масла
- 2 ложки майонезу
- трохи зрізуванцю або цибульки
- 3—4 оливки

Дати шинку тоненько покроїти. Окремо зладити начинку з зварених жовтків, утертих із маслом та вимішаних із майонезом і січеною цибулькою. Звивати шинку в трубочки й наложити туди начинки. Зверху покласти пів або чверть оливки.

Короп у маринаді

Потрібно:

- 3—4 ф коропа
- трохи муки
- 4—5 ложки олії (оливи)
- 5—6 цибуль
- помідорові повила
- оцту або вина до смаку
- спеції (цілий перець, лавровий листок, сіль)
- кілька оливок
- пів цитрини

Обчистити рибу, посолити, покроїти на кусники, обкачати в

ми. Мило і вода починає викликати червоніння, печення і тріскання.

В тому випадку багато більше часу й уваги треба присвятити шкірі, щоб повернути їй давній вигляд.

Євгенія Янківська

муці і смажити на олії (оливі). Коли вже готове, виїняти і зложити до слоїка. До тієї самої олії, де смажилась риба, долляти трохи більше і вкинути 5—6 січених цибуль. Взмажити їх на ясний колір, додати трохи муки, нехай зарум'яниться. Розвести це помідоровим повилом, водою й оцтом до смаку. Замість оцту можна дати вина. Вкинути кілька зерен перцю, лавровий лист і трохи солі. Нехай кілька разів закипить. Коли вистигне, залляти рибу в слоїку, додаючи кілька оливок і кілька кружалець цитрини, обібраної зі шкірки. Зав'язати слоїк і за кілька днів вже можна їсти. Може стояти 3—4 тижні.

Омлет із шинкою

Потрібно:

- 6 жовтків
- 1 ложка масла
- 2—3 ложки борошна (муки)
- трошки солі

На начинку:

- около ½ ф шинки
- трохи пармезану
- 2—3 ложки сметани

Втерти масло добре з жовтками, вимішати з борошном (мукою), посолити. Додати шум, убитий із 4-ох білків. Вилляти тісто до бляхи і засунути до вигрітої печі. Коли злегка зарум'яниться, готове. Виложити на стільницю.

Начинка: Змолоти шинку і перемішати її з тертим сиром-пармезаном і сметаною. Помастити начинкою омлет, добре звинути, покроїти і подати теплий або холодний.

Салатка з баклажан

Потрібно:

- 1 великий баклажан
- 2 цибулі
- 2 помідори
- зубець часнику
- 3 паприки

- 4—5 ложок олії (оливи)
- трошки солі

Посікти цибулю і всмажити на олії (оливі). Покроїти паприки в кружальця і вкинути на цибулю, щоб тушкувалось. Спекти в печі баклажан, обібрати зі шкірки і покроїти в кусники. Коли паприка вже м'яка, додати баклажан, роздушений зубець часнику, а на кінець покранити помідори, з яких ми зняли шкірку. Посолити. Нехай це все покипить ще 10—15 хвилин. Подається холодне до хліба.

Яйця в помідорах

Потрібно:

- 6 круглих невеликих помідорів
- 2 ложки масла
- 6 яєць

На смажену булку:

- 1 білий хліб (на канапки)
- 2—3 ложки маргарини

В помідорах надрізати вершок і виїняти все із середини. Зложити їх у ринці, вимашеній маслом. До кожного помідора дати трошки масла і ввунути це до гарячої печі. Коли помідори вже гарячі і масло стопилося в них, тоді вбити в кожен помідор одне яйце, посолити і всунути на 5 хвилин до печі. Подавати, як закуску до хліба.

Якщо подаємо цю страву на полуденок (ланч), тоді робимо до неї ще смажену булку. Перекроїти чотирикутні кусники навскіс, мачати в молоці, розбитому з яйцем і класти на гарячий товщ. Нехай зарум'яниться з обох боків. Коли вже готове, обложити тим помідори на полумиску й подати.

Французька салата по-буковинськи

Потрібно:

- ½ ф горошку
- ½ ф моркви
- ½ ф салери
- ½ ф зварених картопель
- 3 яйця
- 2—3 квашені огірки
- ½ ф телячої печені
- ½ ф шинки
- ½ оселедця
- 2—3 оливки

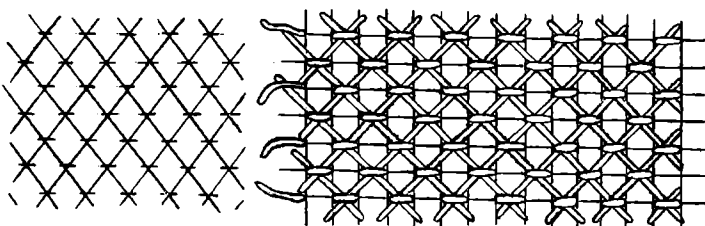
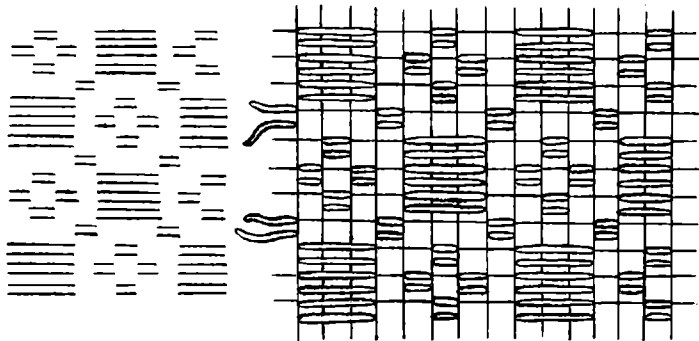
На майонез:

- 6 цілих яєць

(Докінчення на ст. 18).

Українська ВИШИВКА

Рушникові шви

Рушникові шви для виповнення листків

ПОЛТАВСЬКІ РУШНИКИ

Композиція полтавського рушника доволі складна. В рамках невеличкої обвідки вміщується везерунок квітки, вазонка, дерева життя. Для виповнення площі покидані по полі рушника невеликі мотиви квітів або птахів.

Зразки обвідок ми вже подали. Тепер починаємо рисунки швів, що їх уживають до головного мотиву. Це здебільшого лінійні шви, себто такі, що йдуть здовж лінії тканини.

Рисунок головного мотиву звичайно обведений тонким контуром в одній красці. Площина мотиву (квітів, листків) вишита тими рушниковими швами. Від підбору взору (легшого, важчого) і від чергування їх залежить і ефект цілої композиції. Важливою прикметою тих узорів те, що вони однакові на лицьому й на внутрішньому боці.

Рушникові шви зачерпнули ми з збірника Музейної Комісії ЛУКЖ у виконанні п-ні Люби Луцької в Торонто. Рушниковий мотив (квітка) похо-

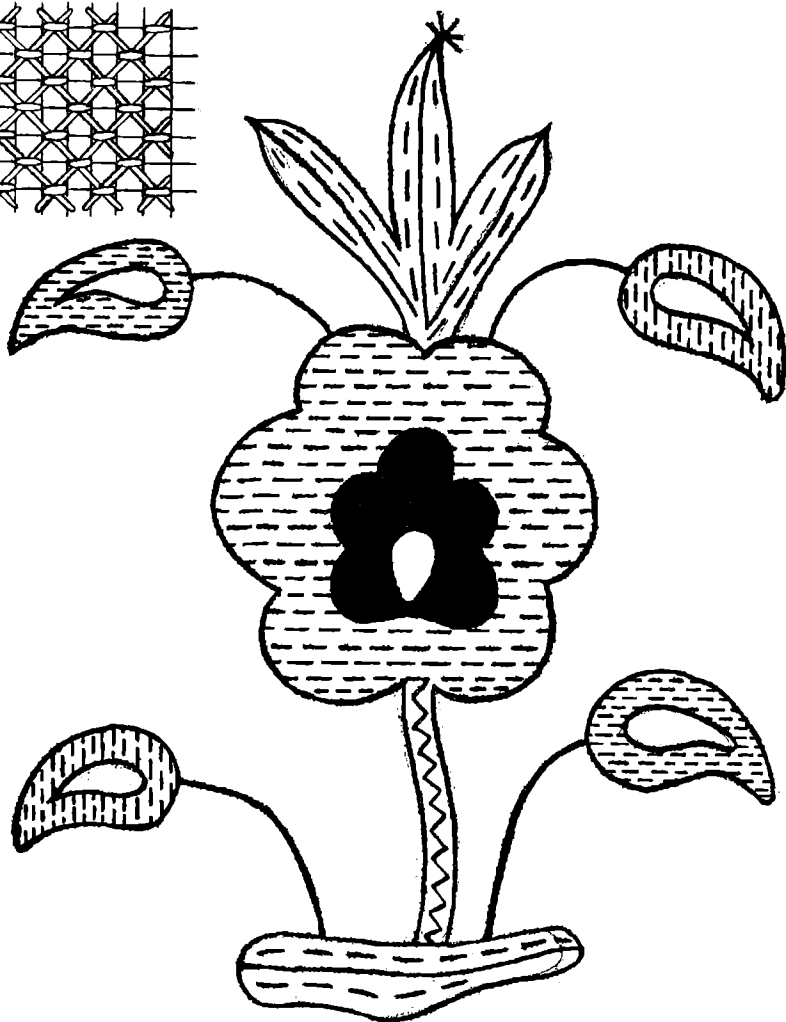
дить із книжки „Українське народне декоративне мистецтво“, Київ, 1956.

Рушникові шви

1. Взір, виконаний перетиканням у вишневій красці. Підстава взору — 3 нитки, себто одна чисниця. Отже на рисунку один квадрат обіймає одну чисницю.

2. Взір, виконаний перехресним швом. Його можна виконати двома способами:

а) Нанизати біля себе скісні стібки у відступі двох чисниць в один і другий бік як на рисунку). Коли вже зроблена ця сітка, тоді перейти цілу площину вишивки перетиканням у

Квітка на рушник у природній величині.

КОРИСТАЙМО З ДОСВІДУ

(Докінчення зі ст. 16)

2 цитрини

1 ф французької олії (оливи)

1—2 ложки муштарди

Городину і яйця зварити, осядець і оливки почистити. Всі складники покроїти на дрібні кубики, посолити, вимішати з майонезом і виложити до салатниці. Зверху прикрити також майонезом.

Майонез до тієї салати виконували вдома. Вбити цілі яйця із соком із двох цитрин. Варити на парі аж почне гуснути. Коли вистигне додавати потрохи олії (оливи), мішаючи невпинно. Коли майонез втягне всю олію (оливу), тоді додати 1-2 ложки муштарди.

Порадник

нар. мистецтва

ЧОБІТКИ ЧИ ЧЕРЕВИКИ?

Оце одержала я „Наше Життя“ за вересень ц. р. На обгортці стоять дівчата в народньому строю і, як звичайно, взуті в чоботи. Пригадалось мені запитання однієї французьки, чи в Україні носять і легше взуття, чи тільки чоботи? Я відповіла, що носять і черевики, особливо шнуровані. Це так живо пригадалось мені! Шнурували не шнурком, а кольоровою вовняною тасьмою, широкою на 1 см. Кольором тасьма підходила до попередниці або до корсетки. Такий спомин лишився в мене з дитячих років. Такі черевики носили на Полтавщині, Київщині й, мабуть, і в інших областях України. А загра-

відступі однієї чисниці, що гарно закріпить скісні шви.

б) Почати від перетикання і заповнити ним цілу площу вишивки. А тоді виконати скісні стібки, просуваючи голкою нитку попід перетикання.

Мотив із рушника

Рисунок квітки знятий із рушника з Полтавщини з XIX стол. Рисунок переноситься на полотно олівцем. Потім виконують контури стебловим швом (стебнівою). Пелюстки квітки виповнені перетиканням. Листочки виповнені теж дрібнішим перетиканням або поодинокими стібками. Ядро квітки виповнене галтом.

ницею чомусь до строю вживають лиш чоботи. Про черевики забули, а про них є приповідки і пісні, як „Коли б мала черевики, то пішла б я на музику“ (з репертуару Держ. Капелі). Тому й хочеться мені витягнути з архіву народнього вбрання й черевики, що кольоровою стрічкою притягали зір і до ніг. Черевики робили лиш чорні, на підборах і з підківками. Вони не закривали гарної ноги української дівчини так, як чоботи. Нераз під час співанок сл. п. О. Кошиць запевняв нас, що таких ніжок, як у кивських дівчат, немає ні у віденок, ні в парижанок. Тому й пісню „Коли б мала черевики“ співали ми з особливим натхненням...

До таких черевиків панчохи можуть бути лиш тілесного кольору. Поговоріть на цю тему з придніпрянками старшого віку, а вони напевне підтвердять сказане мною. Тому дуже раджу впровадити побіч чобіток також черевики, що напевне повітають молоді дівчата.

Ніна Коваленко, Париж

Ми Вам дуже вдячні за цю заввагу. Про черевики до полтавського народнього строю писав ще письменник Василь Королів-Старий. У своєму описі нар. вбрання с. Диканьки на Полтавщині він дуже докладно описав це взуття. А в повісті Гр. Квітки-Основ'яненка „Маруся“ також згадуються черевики, як складова частина Марусино вбрання.

Біда в тому, що шнуровані півчеревики нелегко роздобути; їх так само мало тепер носять, як і чобітки. Та, можливо, що в користь черевиків промовлятиме те, що вони таки відкривають ногу. А це ж дуже переконливе! Коли навіть бл. п. О. Кошиць не забув підкреслити того на співанці, напевно тоді, коли Ви співали цю жартівливу пісню про черевики.

Ред.

Городничий порадник

ГОРОДНИЧИЙ ПОРАДНИК

Земля для олеандра

Прошу ласкаво порадити мені, якої землі вживати для кімнатної рослини „Бетлеєм Стар“ і олеандра.

Ольга Б.

Кімнатна рослина „Бетлеєм Стар“ мені незнана. Немає цієї назви ні у

великій городничій енциклопедії, ані в каталогах фірм, що торгують кімнатними рослинами.

Олеандер потребує землі, зложеної з 2-ох частин городової, 1 частини дарневої, 1 частини торфу (піт-мос) і 1 частини піску. Улітку олеандер найкраще почуватється, коли посаджений у городі.

Дикий часник

У моему городі кинувся бур'ян із цибульками, що нагадує часник. Верхні біла нагадують зрізуванець. Як його вигубити?

Читачка з Філадельфії

Рослина, що нагадує часник, це є напасливий бур'ян, що його звуть „диким часником“. Вигубити його можна тільки вибіруючи докладно цибульки при перекопуванні города восени або на весні. Залишений, знищить кожну рослину.

Роман Коцик

КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

Зубок, зубець — гор. частина головки часнику.

Зубці — зварені або підсмажені зерна очищеного ячменю.

Зубрівка — горілка, приправлена зіллям рослини під українською назвою Чіполоч пахуча, зубрівка. Н. Ч.

КЛОПІТ ІЗ ЦИБУЛЕЮ

Часто потребуємо лиш половину цибулі. Що робити з другою? Щоб вона не висихала, не обираємо її зі зовнішньої лушпинки і прикладаємо відкритою поверхнею до тарілочки або воскового паперу. У холодильнику добре збережеться.

*

Коли кришимо цибулю на дощинці, залишається по ній немилий запах. Щоб його позбутись, найкраще вжити зеленої цитрини (ляйм). Потерти дощинку розкритою цитриною і цибуляний запах зникне. Це pomoже також позбутись того запаху з наших рук.

*

Коли варите картоплю на салат, добре вкинути до води обібрану цибулю. Коли картопля зварена, тоді цибулю може викинути. Але вона додасть кращого смаку картоплі.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

- Ukrainian Woman -

OUR YOUNG TALENT

Each year "Our Life" selects a young Ukrainian woman of exceptional talent who has achieved recognition in her special field. Candidates are chosen from the various fields — literature, music, art, dance, as well as the professions and civic affairs.

This year we selected a young stage actress—Laryssa Kukrycka. Miss Kukrycka was born in Europe and brought up in the United States. As a child she was attracted to art and later pursued studies in this field at Hunter College and Columbia University. But love for the stage, first nurtured at the Ukrainian Drama Studio in New York City, won out. She enrolled at the Lee Strasberg Art Studio and in a short while graduated to the Broadway stage. Here, under the stage name of Laryssa Lauret she appeared in such productions as Tennessee Williams' "The Night of the Iguana" and the comedy "Marriage-Go-Round." She also appeared in the off-Broadway production of "One-Eyed Man is King" and portrayed one of Henry VIII's wives in "The Royal Gambit."

Laryssa Kukrycka also has a flourishing career in the movies and on television. She appeared in the leading roles in the films "The Prude and La Parisienne," and "Encounter," which have not yet been released in this country. Her television appearances include: the NBC-TV Alcoa Hour, the U. S. Steel Hour, the Catholic Hour, and such daytime shows as "Love of Life" and "The Secret Storm."

Of special interest to us are her accomplishments in the Ukrainian "New Theater" which she helped to organize. In 1966 the "New Theater" staged Lesya Ukrainka's "The Stone Host" under the direction of Wolodymyr Lysniak, Miss Kukrycka's husband. Miss Kukrycka appeared

Fiftieth Anniversary

The first resolution adopted by the 33rd Annual Convention of the Ukrainian Youth League of North America commemorated the proclamation of Ukrainian independence in 1917. This historic milestone will be the subject of special commemorations throughout 1967. The Ukrainian Congress Committee America has planned widescale commemorative observances to mark the fiftieth anniversary of Ukrainian independence. Rallies, marches, meetings, and conventions will serve to remind us of that great moment in our modern-day history and to acquaint our American friends with its significance.

The Ukrainian Women's League of America is also making preparations to mark this historic anniversary. This Jubilee Year has a special significance for Ukrainian women — it marks the 50th anniversary of Ukraine's independence and the winning of the vote by Ukrainian women. The Parliament which convened in 1917 — the Ukrainian Central Rada — voted on equal civil rights for women. For the first time Ukrainian women voted at the polls — for the formation of the Ukrainian National Republic.

In honoring the first women members of Parliament who represented us in the Ukrainian Central Rada we wish to inform American women of the fact that Ukrainian women achieved full civil rights 50 years ago and that although they were unable

to take advantage of these rights in their native land they confirmed their prerogative to them in the struggle for Ukraine's independence.

Although the names of Natalia Kobrynska and Olena Kysilewska are familiar to us we know relatively little about the other women who stood at the forefront of the Ukrainian women's movement and who helped to formulate their country's laws and policies. The dire need for English language sources in this field suggests a very practical way of observing this Jubilee Year. By preparing the needed materials in the English language, we will enable our members to become acquainted with the pioneers of the Ukrainian women's movement — such notable figures as Zinaida Mirna and Ludmila Starycka-Cherniakhivska, the first women members of the Ukrainian Central Rada.

ANNUAL BOARD MEETING

The Annual Meeting of the UNWLA Executive Board was held in Philadelphia on November 12-13, 1966. The post-Convention year was discussed in detail.

Mrs. Stefania Pushkar, UNWLA President, reported about the Congress of the International Council of Women in Teheran, Iran.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

A Tribute to a Dear Friend

The tragic news of the sudden death of Ligia Bieliukas has be-reaved and saddened all her friends and co-workers in the women's club movement and in the struggle for freedom. Mrs. Bieliukas' death in New York City on June 28 at the age of 41 was attributed to asthma. Although she had been in poor health for many years and was advised to curtail her activities, she never spared herself in the tasks to which she had dedicated her life.

President of the Federation of Lithuanian Women's Clubs since 1953, International Clubs' host-ess of the GFWC and board member of Women for Freedom at the time of her passing, Mrs. Bieliukas had also served as president of the Baltic Women's Council for three terms and as GFWC Nationalities Advisor.

As a high school student in her native Lithuania, Mrs. Bieliukas was active in the under-ground movement during the Communist and Nazi occupations of her country; she distributed illegal literature, helped young people escape Nazi labor units, smuggled arms to freedom fight-ers and sheltered them. In 1943 her philosophical studies at the University of Kaunas were sus-pended when the Nazis closed the university. At the approach of the Russian Communist army, she escaped to Germany where, in 1945, she entered Maximilian Ludwig University in Munich as a psychology major. She gradu-ated in 1948. During the interim she served as president of the International Students Council and was one of the founders of the UNRRA University in Mu-nich.

Mrs. Bieliukas came to the United States in 1949 with her parents. She was forced to give up her studies in the humanities and find a new profession as a means of livelihood. At her death she was Blood Bank super-visor at the Hospital of the Al-berth Einstein College of Medi-cine in New York City. She was

registered with the American Association of Clinic Patholo-gists as a medical technologist and was engaged in research of new blood groups. She had also been in charge of the Blood Bank at Roosevelt Hospital for many years.

An eloquent speaker and a lin-guist who spoke Ukrainian

The late Ligia Bieliukas, long time President of Lithuanian Women's Clubs

among many other languages, Ligia Bieliukas was a friend of all the captive nations and often addressed American and ethnic groups on the anti-Communist struggle. Mrs. Bieliukas will be remembered with esteem and af-fection by UNWLA officers and members with whom she cooper-ated over the years. Her most recent appearances at Ukrainian events were at the UNWLA World's Fair reception and at the UNWLA Convention ban-quet last November; some of us last saw her at the GFWC Con-vention in Chicago early in June, a few weeks before her death.

She is survived by her hus-band, Bronius Bieliukas, a noted lawyer and civic leader, and by her mother, Mrs. Marija Bezu-mavicius.

We shall all sorely miss Ligia Bieliukas in our common endeav-ors to which she contributed so much, so selflessly. To the au-

COLOMBIAN TEACHER VISITS UNWLA

Senora Leonor Contreras de Russi of Bogota, Colombia, visit-ed the UNWLA Headquarters on November 5, 1966. She is the secretary of the Association for Adult Education and came to the U. S. on a UNESCO research scholarship. In the course of her visit to Philadelphia where she toured various educational insti-tutions, she was directed by the National Council of American Women to the Ukrainian Nation-al Women's League of America. Together with Mrs. Stephanie Pushkar, UNWLA President, and Mrs. Stephen Haas, mem-ber of the Federation of Wom-en's Clubs, she toured the new Cathedral of the Immaculate Conception and other Ukrainian community centers. In the eve-ning the UNWLA Executive Board and Regional Council hosted both guests at a supper in the UNWLA Headquarters.

Senora de Russi expressed her appreciation for the kind recep-tion which she received as a guest of the UNWLA, and Mrs. Haas had words of praise for the impressive variety of Ukrain-ian educational institutions.

BOOKCLUBS

In October, 1966 the WFUWO Executive Board initiated an in-tensive campaign to establish Bookclubs in the various Ukrain-ian women's organizations. These Bookclubs unite women who are interested in Ukrainian literature.

Meetings are held monthly in members' homes and books of in-terest are discussed. Some clubs also sponsor meetings with noted authors and arrange book ex-hibits.

thor of this short tribute, Ligia was not only a dear friend but a counselor to whom she often turned for valued advice and guidance.

So, farewell dear Ligia, from all of us . . . the world is a sad-der and poorer place for your passing from our midst.

Mary Dushnyck

Zirka Derlycia, soprano

**"SOYUZ UKRAINOK"
BRANCH 72 MUSICAL**

The Fifth Annual Musicales held on Sunday, November 13, 1966 at the Ukrainian Institute of America, New York City, epitomized the efforts of the members of Branch 72 of "Soyuz Ukrainok." Mary Lesawyer, President of Branch 72, welcomed the guests and introduced Olga Litplo, Chairman of the Musicales, and Mary Tollock, Co-Chairman. The two young aspiring artists presented were Zirka Derlycia, soprano, and Margaret Leshkiw, harpist.

Miss Derlycia's beautiful voice communicated radiance and personal warmth in the varied selections by Scarlatti, Mozart, Verdi, Lysenko, Barvinsky and Matiuk. Her accompanist, Juliane Mueller, provided a perfect background for the vocal repertoire. Zirka, a Hunter College graduate now attending New York University, started her musical Margaret is a talented 15-year

Margaret Leshkiw, harpist

career upon entering college. She is a member of the Ukrainian Music Institute where she is a student of Claudia Taranova and Eugene Krachno. Zirka also sang with the Ukrainian Students Quartet and made her debut at the Dumka Chorus' "Chainyi Vechir" in 1965.

Margaret Leshkiw's perfect harp technique shows great artistic ability. Her selections included works by Salzedo, Pratt, Renie, and an English ballad. old student of the harp, having studied for three-and-a-half

conclusion of the recital. Refreshments and decorations were provided and arranged in a colorful harvest setting under the supervision of Nettie Sawicki, refreshment chairman, and the the committee: Tessie Husiak, Ann Kosciw, Julia Lys, Theodora Pifko, Stella Klawnsnik, Ann Redosh, Sylvia Karp, Anne Wasylkow, Sophie Kotyk, Olga M. Litplo, Katherine Lucyshyn, Rosalie Polche, Helen Prociuk, Mary Meleta, Ann Bezko and Marie Ricket.

Rosalie C. Polche

State Representative and the chairman of the Convention, Councilman Mary V. Beck presenting a folder of material about Detroit to the Honorable Clara E. Weisenborn, Ohio Senator and National President of the OWLS, and the Honorable Lucille H. McCollough, Michigan

years with her mother, a talented harpist and teacher in her own right. The young artist has won several awards in various grades of harp competition at Hunter College during the past three years. In the spring of 1966 she won the highest award in her group in the Music Educators' League of New York, and has two successful television appearances to her credit.

Following their performances, the young artists were presented with white orchids by Anne Harrison on behalf of the members of Branch 72.

A reception followed at the

**WOMEN LEGISLATORS
MEET IN DETROIT, MICH.**

Over forty women legislators from across the country met for a three-day Convention in November 1966 in the City-County Building of Detroit.

The National Order of Women Legislators is composed of elected women officials who serve as government representatives on the state level.

Welcoming the distinguished women lawmakers to Detroit was Councilman Mary V. Beck. Her warm words of greeting were supplemented by a folder of material about Detroit.

Олена Цегельська

Чому зайчик куцохвостий?

А в нас, там удома, в Україні, оповідають, що зайчик не бє був такий куцохвостий, як тепер. О, ні! Кажуть, що він мав досить приличний хвіст, бодай чи не ще раз такий завдовжки, як тепер. Та й не стирчав догори, а звисав униз і був гарною прикрасою задньої частини тіла.

Цей зайчик, як розказують, мав бути дуже непосидючий. Кажуть, де його не посіяли, там він з'явився. Отож не сиділось йому у малому гайку, де він вродився. Одного разу вибрався у поблизьке село. Зараз з краю, не шукаючи довго, натрапив на гарний яринний город і молоденький садок. Тут розкішно було б жи кожній тваринці, та не йому. Розглянувшись сюди-туди — змість розкошувати соковитою зеленою травичкою і також заячою капустинкою, що на вид немєв конюшинка й на смак мов цитринка — він мов господар забрався поміж городину. Та давай усе своїми гострими губками надгризати. Якщо б дуже голодний був і одну головку капусти надгриз, то це можна б йому прости. Але надкусити, надгризти й лишити, щоб гнило — це вже збитки, розгульність, одним словом — гріх. Що лишиться дітям на зиму?

От тому й господарі города завзялись на нашого зайчика. Ущільнили огорожу та й слали городу пильнувати, аж поки не викопали всього. А тут уже наспіла зима. Все покрив білий сніг, немає чим поживитись.

Що ж придумав для себе зайчик? Замість, як другі звірята, забратись у поле і вигребти собі з-під снігу зелену озимину, то ні! На те він був за лінивий. Він забирався у молодий садок і давай там робити шкоду: обгризав кору з деревець і так їх пошкодив, що вони вже не будуть родити ні яблук, ні грушок, бо по-

ранені, хворі. І хоч його відганяли й лякали, то все йому вдалось уникнути кари.

Врешті зайчик зробився зухвалий. Він перестав боятись людей і лазив усюди, де його не прошено. А що це був Різдвяний час і по селу ходили колядники зі звідною, а в часі Маланки й вертеп, то зайчикові хотілось усе те бачити й почути.

Вам, діти, відомо, що в Україні дуже врочисто святкували празник Богоявлення або Йордану, що припадає по Новім Році. Тоді святити воду в церкві, а де була ріка, то на ріці прорубували ополонку і там святити.

А в тому селі, де був той зайчик, була ріка. Тому день перед Йорданом прорубали ополонку, а біля неї поставили досить поставний, витесаний з льоду хрест і два ліхтарі з позасвічуваними свічками. І діти, і старші окружили ополонку — ждали лиш на процесію з церкви з пан-отцем на чолі, щоб розпочалось Богослуження. Всі стояли побожно й тихо чекали.

А наш зайчик те все здалека бачив і був цікавий приглянутись, чого то люди чекають. Вже був досить близько, коли за ним погнався якийсь пес. Не маючи відвороту, кинувся прожогом на лід, на ріку та між людей. Счинилось замішання. Ніхто не знав, що це за звір з'явився — вовк чи скажений собака. Перелякані діти почали плакати. А він попід ноги й „гиц“ перескочив ополонку і так вдарив лобом об свічки, що перевернув їх. Тоді вирвався з гурту і мов навіжений помчався дорогою. З переляку світа Божого не бачив. А тут над'їхали дорогою гостро ковані сани. Зайчик скочив убік, але не в час і вони перерізали йому хвостик. Рвонувся з криком болю і погнав у гайок. Тут зашився глибоко в

гушавину і став вилизувати рану.

Та дарма! Хвіст не відросте! Сподівався, що ніхто не побачить його опоганений кущий хвостик, а тим часом лісові звірі це скоро підгледіли. І пішло по лісі: Куцохвостий, куцохвостий!

І так воно сталося. З того часу не тільки він, але й інші зайці куцохвостими стали. За кару, що зайчик потурбував людей та ще й свічі погасив перед відправою. А те, що інші тварини говорили йому, стало приповідкою:

„Думаєш, що без тебе вода не освятиться? А от освятилась!“ — кажемо завжди в такому випадку, коли хтось хоче всюди бути.

ЛЯЛИНА НАУКА

Я новий букварик маю,
тут ось букви — я їх знаю.
І тобі, моя маленька,
що сторінку прочитаю.

Треба тихо так сидіти,
як у школі чемні діти.
А навчися слова МАМА,
будеш, лялечко, радіти.

Г. Чорнобицька

СВЯТ - ВЕЧІР

В домі затишно і чисто.
Перша зірка урочисто
Закликає всю родину
До Ісусика в гостину.

Це сьогодні Божа Мати,
Господиня в нашій хаті,
Для своєї бо дитини
В нас справляє уродини.

Біла скатерка на сніг,
Як колись в бідній хатині,
А на ній дванадцять страв —
Стільки учнів Ісус мав.

Діти всі кругом ялинки,
За вікном летять сніжинки,
Світло ллється в серця двері —
Вже засіли до Вечері.

Наддністрянка

Різдв'яний подарунок

Це було в грудні, за два тижні до Різдва. Вже кілька день йшов сніг. Вулиці великого міста, дахи і дерева були вкриті пухким снігом. Також був вкритий снігом череп'яний дах катедрі і всі сосни навколо неї. Але всередині катедрі було тепло і затишно. Там горіло посередині кілька свічок і світили бокові електричні лампи.

Посередині катедрі, ближче до віктаря один чоловік і священик саме скінчили уряджати Ясла. На соломі лежав маленький Христос, над ним нахилилася Мати — Марія, а старий Йосип стояв поруч. Пастухи дивилися на Боже Дитя. Худоба лежала і стояла тут же. Три королі принесли Новонародженому подарунки.

Старий священик і чоловік відійшли в куток, щоб здалека подивитися, як виглядає Свята Родина на відстані, а тоді сіли відпочити. В цей час великі тяжкі двері катедрі поволі відчинилися і всередину зайшов хлопчик, років 8—9-ти. Він одразу ж зняв з голови стару шапку і намагався відгорнути комір з плаща, що був зашпилений шпилькою. На ногах він мав старі великі черевики. З усього було видно, що це хлопчик з бідної родини.

Він оглянувся по церкві, витер ноги об підстільку біля дверей і пішов просто до Ясел. Коли він ішов, сніжинки розтавали і його бідний одяг показувався ще виразніше.

Хлопчик підійшов до Ясел і став на коліна перед маленьким Христом. „Прощу Тебе!“, просив він, „принеси мені возика на Різдв'яний подарунок!“

Старий священик встав і підійшов до хлопчика. Він запитав, як його звати, де він живе і чому саме просить возика на Різдв'яний подарунок.

Хлопчик сказав, що його звать Віктор, що його батько помер два роки тому, що мама хворіє і що він має спаралізовану сестру. Він розповів також, що після школи він продає газети і розносить легкі пакунки по домах з однієї крамниці. Ось він

і хотів би мати возика, щоб могли розвезти важчі пакунки з крамниці і тоді він зможе більше заробляти і більше допомагати родині.

Старий священик сказав йому йти додому і запевнив його, що Христос напевно подарує йому возика на Різдво і між іншим запитав його адресу.

Ввечері, під Різдво хтось постукав у двері, де жив Віктор із матір'ю і сестрою. Коли мати відкрила двері, незнайомий чоловік запитав, чи тут живе Віктор. — Такі, — відповіла старша жінка.

— Маленький Христос просив мене передати Вікторові цього возика!

Не встигла старша жінка щось промовити, як незнайомий чоловік підсунув ближче до дверей возика на чотирьох колесах і зник.

Мати втягла возика всередину і покликкала Віктора. Це був справжній легенький, бляшаний візок із ручкою, пофарбований червоною фарбою, із справжніми гумовими шинами на колесах. В

возику було повно подарунків для Віктора, матері і сестри.

Ніхто з них не міг заснути в цю ніч. Ще не світало, як Віктор одягнув нову шапку і нові черевики, що були в возику серед подарунків, взяв його і покотив до катедрі, зайшов з возиком всередину, зняв шапку і сміливо покотив його до віктаря, до Ясел, де лежав новонароджений Христос. Він обережно взяв дитину — Христа на руки, обережно поклав до возика і врочисто почав возити його по катедрі. Тоді він знову під'їхав до Ясел, обережно взяв дитину-Христа з візка і положив знову на його місце біля Матері — Марії.

Старий священик здивовано спостерігав його, а тоді не витримав і запитав:

— Що це ти робиш?

Віктор подивився ясними очима спочатку на священика, потім на возика, а тоді сказав просто:

— Я просив у нього возика і він мені дав його. Отже він перший має право проїхатися на ньому!

Він вклонився священикові, тоді Святій Родині, взяв возика і покотив його через всю катедру до дверей і далі додому.

„Прощу Тебе“, просив він, „принеси мені возика на Різдв'яний подарунок“.

У ювілейному році

На протязі п'ятдесятиліття сягаємо думкою в нашу родину. Це вона — ота найменша клітина народу — творить цінності національних почувань. А в тому цінним помічником стане їй журнал Наше Життя. Він повинен знайтися в кожній українській хаті!

Українська жінка знайде в ньому важливі напрямні, культурну розвагу, відомості про народне мистецтво, практичні поради. Мати-виховниця може користати з виховного порадики та дитячої сторінки. Українська господиня довідається про таємниці української кухні.

Тому проголошуємо нову кампанію за вступ до української хати! Відкрийте двері для „Нашого Життя“, Вашого приятеля й дорадики! Перегляньте його в родинному крузі, поділіться змістом із приятелями й сусідами!

Закликаємо Управи Відділів та все членство СУА до участі в цій кампанії. Треба доложити всіх сил, щоб якнайбільше українських родин осягнув наш журнал у 1967 р.!

Впродовж 1967 року будемо подавати в кожному числі вислід цього нашого змагання. Радитимемо кожним проявом доброї волі!

ПРЕСОВА РЕФЕРЕНТУРА СУА

ПОЖЕРТВА

П-ні Ірина Іванчишин, членка 82 Відділу СУА в Бронксі, складає з нагоди 80-тих уродин своєї матері п-ні А. Кульчицької-Городиської 20 дол. на Фонд Двомісячника Української Дитячої Книжки.

Достойній Ювілятці бажаємо Многая Літа!

Представництво ОПДЛ у ЗДА

БЮРО СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Бюро Суспільної Служби постало 4. травня ц. р. у Філадельфії з ініціативи кількох громадських організацій. Постановлено оформити його при ЗУАДКомітеті, як Центр Суспільної Служби ч. 1. Бюром завідує п-ні Олена Лотоцька, почесна голова СУА.

Впродовж 7 місяців через Бюро Сусп. Служби перейшло около 40 випадків. Для прикладу подаємо деякі з них:

— Жінка у віці 61 р. пробула якийсь час у шпиталі, не маючи хворобового забезпечення. Її виписали зі шпиталю з рахунком 980 дол. Вона ще нездібна до праці. Після інтервенції Бюра Сусп. Служби шпиталь відписав їй 880 дол., отже залишилось їй заплатити ратами 100 дол.

— Родина має низьку пенсію, але власну хату. Пенсія на життя не вистачає. Бюро Сусп. Служби постаралось стейтову місячну допомогу для обоїх з забезпеченням на хаті. Це значить, коли б хата мала продатись, тоді стейт стягне собі виплачену суму.

ПОДЯКА

Пану Степанові Зальпаному в Денвері складаємо сердечну подяку за безкоштовне зроблення майстерного гербу Тризуба для нашої організації.

Управа 75 Відділу СУА в Денвері

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Кожного року у січні розсилаємо нашим Відділам звітні листки. Вони поділені на ділянки — організаційну, культ. освітню й імпрезову, виховну, сусп. опіки, зв'язків, пресову і фінансову. Ці відомості Відділи повинні подати за свій останній звітний рік.

Прохаємо листки негайно виповнити й надіслати. Це звітлення дає Гол. Управі СУА перегляд діяльності Відділів і є кінцево для успішного ведення праці. Спізнена приписка стає великою перешкодою у тому завданні. Тому закликаємо гаряче якнайскорше приступити до виповнення звітних листків!

ФУНДАЦІЯ ДОМУ СУА

Від 78 Відділу ім. Олени Степанів із Вашингтону наспіла вістка, що Відділ одноголосно постановив подарувати свій уділ (шер) на суму 100 дол., виставлений 27. травня 1965 р. Щира дяка за те!

Прохаємо й інші Відділи, що мають уділи Дому СУА, застановитись над переведенням їх на фундацію. Незабаром уже приступимо до виготовлення нової таблиці фундаторів і нам приємно буде вписати там їх найменування.

Вісті з Централі

Святочний час уже за нами. У родинному крузі, а потім в рамках нашого Відділу ми зустріли Різдво Христове, скріпились силою його радості й любови. Тепер повертаємось знов до своїх громадських обов'язків, щоб виконати намічену програму.

**

Дво-місяць української книжки, проголошений Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури, пройшов дуже успішно. Пам'ятаймо й надалі про поширення української дитячої книжки. Каталог розсилаємо рівночасно до кожного Відділу.

**

Входимо в 1967 р. — рік великих роковин. П'ятдесят літ тому покладено підставу побудови нашої Державности. Українська жінка приймала в тому велику участь.

Та жертв наших визвольних змагань теж не сміємо забути. У крузі наших Відділів згадаємо жінок-борців Української Повстанської Армії. Матеріал для Свята Жінки-Героїні розішлемо незабаром.

**

Округа Дітройту повідомила нас, що при двох Відділах цієї округи зорганізувались невеликі гуртки жінок у формі під-Відділу. Вони приготуються до самостійної праці під опікою свого Відділу-опікуна. Такі під-Відділи заіснували в Анн Арбор, Миш. (опікун — 37 Відділ СУА у Дітройті) і в Воррені, Миш. (опікун — 76 Відділ у Воррені). Вітаємо пп. д-р Асю Гумецьку і Луїзу Сакс і бажаємо успіху в дальшій праці!

**

У грудні розіслали ми Відділам доповідь д-р Євгенії Єржківської „Свят-Вечір“. Це перелік звичаїв Свят-Вечора для відчитання на спільній Просфорі чи на святочних сходинах Відділу.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Річні збори Гол. Управи СУА

Проминув уже рік праці після XIV Конвенції. Саме час — перевірити нашу настанову в новій каденції. Можна пригланутись різним ділянкам праці, відмітити нові почини й ствердити потребу в інших. Слід також зазначити наші досяги, щоб на них будувати наше майбутнє.

Перший день

Дня 12. листопада 1966 р. п-ні Стефанія Пушкар, полова, відкрила Річні Збори в Домі СУА у Філадельфії. За довгим конференційним столом засіли — Екзекутива, референтки і Контрольна Комісія. На головному місці сиділа п-ні Олена Лотоцька, почесна голова. Провід Річних Зборів спочивав у руках п-ні Стефанії Пушкар, голови і п-ні Лідії Бурачинської, містоголови.

У своєму вступному слові пані голова з'ясувала замітні моменти пройденого року. Це були — виступ представниці СУА на Конгресі Міжнар. Жін. Ради в Тегерані, об'їздка голови по Відділах західних стейтів та участь СУА в Конгресі УЖКА. Тоді, коли перші дві події дали позитивний вислід і вказівки на майбутнє, то громадське розбиття, що настало після IX. Конгресу УЖКА, некорисно відбилось на ситуації нашої громади. Це безумовно впливає також на Відділи СУА і тому змагатимемо всіма силами до якнайбільшої єдності в наших рядах.

Слідував діловий звіт секретарки п-ні О. Грабовенської. На підставі протоколів засідань Екзекутиви вона подала найважливіші події й ухвали кожної ділянки. Спільно з референтками випрацьовано пляни праці на найближчий час. Можна було слідкувати за тим, як Екзекутива приймала й підтримувала почин кожної референтури. На кінці вичислено всі нагоди, коли членки Екзекутиви чи Гол. Управи репрезентували СУА перед громадою.

Покликано до звіту містоголов — пп. Лідію Бурачинську й Ірину Падох. Виявилось, що між ними заіснував певен поділ роботи. П-ні Л. Бурачинська зазідувала канцелярією СУА і дбала про контакт з Окр. Радами й Відділами. П-ні І. Падох є рівночасно статуюго референткою, отже її звіт перенесено до референ-

тур. П-ні А. Вокер була відсутня й прислала письмовий звіт. Вона опікується Відділами тут народжених і тому її звіт повідомлення теж пересунуено до референтур.

Референтки звітували в такому порядку: п-ні Варка Бачинська відчитала звіт відсутньої п-ні Лідії Колодчин і додала до нього свій. П-ні Ірина Падох звітувала про статуюго ділянку, п-ні Наталія Чапленко про культ.-освітню, п-ні д-р Євгена Єржківська про імпрезову, а п-ні Марія Ржепецька про народне мистецтво. Слідували звіти п-ні Анни Богачевської про виховну ділянку, п-ні Марії Душник про зв'язки, п-ні Ірини Пеленської про пресову, а п-ні Ірини Кашубинської про господарську ділянку. На кінці покликано до звіту п-ні Л. Бурачинську, як редакторку Нашого Життя.

Звітували дальші члени Екзекутиви, а саме касове звіт повідомлення зложила п-ні Анна Сивуляк, а фінансове п-ні Ірина Качанівська. Рівночасно п-ні Катерина Пелешок відчитала звіт повідомлення з контролі, проведеної в днях 29. і 30. жовтня м. р.

Прийшла черга на голови Окружних Рад. Їх покликано до слова за старшиною Окр. Ради і так промовляли п-ні Олена Климишин (Дітройт), п-ні Оксана Рак (Нью Йорк), п-ні Осипа Грабовенська (Філадельфія), п-ні Марія Когутяк (Рочестер), п-ні Ольга Городиська (Клівленд), п-ні Ірина Левицька (Ньюарк), п-ні Люба Шандра (Шिकाго).

У долученні до звітів висловились програмова референтка п-ні Іванна Рожанковська. Її завваги були здебільшого критичного характеру. Вона не бачить зміни в резолюціях Конвенцій із бігом часу, пливкість завдань сповільнює працю референток, компетенції поодиноких клітин не є розмежовані. Причиною того стану є — брак знання про дійсні потреби громади, брак реальних плянів на коротку і довгу мету і застарілі методи праці. Тому вона пропонує:

1. В кожній ділянці праці провести об'єктивну аналізу діяльності і метод праці під оглядом якості й доцільності.

2. Обмежитись до таких завдань, що їх СУА може перевести в життя

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку сердечно подякувати Літературно-Мистецькому Клубові і 10 Відділові СУА за спільне влаштування Літ. Вечора дня 2. жовтня 1966 р. в цілі зібрання фондів на видання книжки моїх казок. На цьому Вечорі я, на превеликий мій жаль, не могла бути через поважне занедужання. Тому хочу подякувати цією дорогою проф. Іванові Коровицькому, голові Літ.-Мист. Клубу, і п-ні Наталії Лопатинській, голові 10 Відділу СУА ім. Лесі Українки, за його влаштування. Рівнож прохаю членок 10 Відділу СУА, що жертвували печиво й чай, як пп. І. Гентош, І. Петрівська, Є. Костюк, Н. Лощенко, Б. Макух, М. Чубата, О. Котович, Н. Стадницька, Ю. Нитяга та допомагали при обслузі, як пп. А. Лихо і С. Шумська, прийняти щирю мою подяку. Зокрема дякую пп. Ярославі Острук і Іванні Гентош, від яких вийшла ініціатива в тій справі.

Рівнож дякую всім, що зложили пожертви на ту ціль. Дотепер зібрано й вислано видавцеві до Торонта на кошт видання цієї ілюстрованої книжки:

Пожертва п-ни Нелі Кліш	\$250.00
Збірка п-ні І. Ванчицької	20.00
п. Петро Кірик	50.00
Літ.-Мистецький Клуб, Філадельфія	50.00
Збірка з рамени Учительської Громади	35.00
Вероніка Цегельська	25.00
Учительська Громада	50.00
Від себе	20.00
Разом	\$500.00

Зібрані того Вечора на залі 34 дол. ляжуть в основу дальшої збірки, що призначена на видання чергової книжки.

Олена Цегельська

за допомогою свого організаційного апарату.

У ділянці плянування референтка висунула акцію придбання домівок у більших наших центрах. Брак домівок дуже відчувають наші Окружні Ради.

Звідомлення зайняли майже цілий день. Увечері, по смачній вечері, п-ні Стефанія Пушкар, голова, запропонувала цікаву всім тему — звідомлення з поїздки на Конгрес Міжнар. Жін. Ради в Тегерані. Це здавалось милим відпруженням по втомливому звітуванні. Та виявилось неменш поважним завданням. Із наших біжучих справ присутні перенеслися в атмосферу великої міжнародної дії. Нитки, що в'яжуть Міжнар. Жіночу Раду з Об'єднаними Націями та жіноцтвом різних держав, роблять її справжнім „жіночим парламентом“. І тому для нас дуже важно, що в ньому брало участь поважне українське представництво, хоч би в рамках чужих делегацій. Численні знайомства, що їх заключили представниці СУА і СУКу, література, що її могли роздати та вияви симпатій для нашого поневоленого народу — були винагородою за витрачений час і гроші. Порушено також вияв незрозуміння нашої ролі на тому міжнародному ґрунті, на що Екзекутива СУА зареагувала заявою в пресі. (Гл. „Гомін України“ з 17. серпня 1966). У висліді присутні членки Гол. Управи постановили підтримати це становище такою заявою:

1. Головна Управа СУА стверджує доцільність членства СУА в Нац. Раді Жінок Америки і використання цього членства для міжнародних зв'язків у такій формі і з такими обмеженнями, які накладає на членів статут цієї організації.

2. У зв'язку з поїздкою голови СУА п-ні Стефанії Пушкар на Конгрес Міжн. Жін. Ради у Тегерані, як членки делегації Національної Ради Жінок Америки, Головна Управа висловлює їй признання і подяку за її поставу і досягнення на цьому з'їзді.

3. Головна Управа СУА зстерігається проти безпідставних обвинувачень голови СУА у зв'язку з цією поїздкою і рішуче відкидає вмішування непоінформованих посторонніх осіб у внутрішні справи організації.

Дальший перебіг Річних Зборів у черговому числі.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ШИКАГО, ІЛЛ.

З об'їздки голови СУА п-ні Стефанії Пушкар

На одних із перших повакаційних сходинах Управи Окружної Ради довідалися ми, що голова СУА п-ні С. Пушкар плянує об'їзд Відділів у західних стейтах ЗДА. Рішення голови запізнатись особисто з членками та працею Відділів, далеко віддалених від Централі, прийняли ми з радістю, бо й самі бажали особисто запізнатись із нашою Головою.

Відвідини округи Шикаго були назначені на час від 25. вересня до 3. жовтня. На лєтовищі О'Гара зустріли п-ні Голову: п-ні Л. Шандра, голова Окр. Ради, п-ні С. Крупка, голова 22 Відділу, і п-ні А. Васильовська, референтка зв'язків Окр. Ради. Зраз першого дня почався повний праці тиждень голови СУА в Шикаго.

Увечері, в гостинному домі п-ні Л. Шандри відбулось засідання Управи Окр. Ради. Сходини відкрила голова молитвою. Після короткого звіту про стан округи, п-ні Шандра попросила до слова п-ні Голову. В короткому, повному змісту слові п-ні Голова з'ясувала наші завдання й пляни на будуче. Найважливіше наше завдання — це праця над збереженням української субстанції по всіх місцях поселення, та праця над збереженням нашої молоді. Підставою виховання є виховання дитини в віці 3—5 років. Ми повинні старатись, щоб якнайбільше Відділів провадило Дитячі Світлички. Важна для нас також суспільна опіка і то не лиш поза межами ЗДА, але й тут, у цій країні, є багато потребуючих нашої матеріальної, моральної, а навіть правної помічі. Опісля п-ні Голова зреферувала працю і завдання поодиноких референтур. При перекусці продовжувалась виміна думок про нашу працю.

Слідуючого дня відбулись ширші сходини 22 Відділу і так по черзі п-ні Голова відвідала всі Відділи, включно з далеким Милвокі. Праця кожного нашого Відділу інша й у кожному Відділі п-ні Голова зупинялась над найважливішим завданням Відділу: 22 Відділ — загально-громадська, широко розвинена праця суспільної опіки; 36 і 51 — загально-громадська; 29 і 74 — Дитячі Світлички; 84 Відділ — праця над молоддю. Усі Відділи зустрічали п-ні Голову дуже тепло, сердечно й гостинно.

Крім зустрічі з Відділами пп. С. Пушкар і Л. Шандра були на авдієнції у Преосв. Єпископа Кир Ярослава Габра, зложили візиту парохів православного катедрального собору о. мітратові Ф. Білецькому, відвідали Український Музей та кредитівку „Самопоміч“.

В неділю, 3. жовтня, заходом Окр. Ради відбулась зустріч Голови СУА з громадянством. П-ні С. Пушкар виголосила доповідь на тему: „СУА на Міжнародному Жіночому Конгресі в Тегерані“. Варто б згадати, що Україна була членом Міжнародної Жіночої Ради ще в 1919 р., за часів Української Самостійної Держави. На домагання Польщі в 1928 р. українок усунули з цієї організації.

Після реферату членки СУА та гості попрощали Голову СУА в одному з краших ресторанів у Шикаго. Даруючи на пам'ятку першої зустрічі в нашому місті ікону нашої малярки п-ні М. Гарасовської-Дачишин, бажали п-ні Голові, щоб Мати Божа благословила її і дала силу до дальшої праці для українського народу і нашої організації.

Прес. референтка Окр. Ради

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Із діяльності 1 Відділу СУА

З нагоди Франківського року, що його українська еміграція відзначає окремими святкуваннями, теж і наш Відділ відзначив роковини великого Каменяря святочними сходинами дня 15. жовтня 1966. Реферат п. з. „Всестороння творчість Івана Франка й вплив її на політичне життя в Західній Україні“ — виголосила культ.-освітня референтка п-ні Н. Хоманчук. З рецитаціями виступили п-ні М. Баран „Великі Роковини“, і п-ні М. Андрушків „Україна“. Тому, що місяць жовтень — це місяць книжки і преси, наша працююча культ.-освітня референтка виготувала теж і другу доповідь п. з. „Розвиток письменної культури і значення книжки“. Реферат був глибоко опрацьований, усім дуже сподобався і на загальне прохання буде повторений ще раз.

Як рік-річно, так і цього року відзначили ми річницю Листопадового Зриву на своїх місячних сходинах 18. листопада ц. р., під заг. „Перший Листопад у поезії“. Вечір розпочато піснею „Ой, у лузі червона калина“.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

що її відспівали присутні. Доповідь „Про славні Листопадові дні“ прочитала п-ні Н. Хоманчук. Потім поезії про Листопад читали членки Відділу, а саме: п-ні С. Лешко „18-го року Листопад“ Завадовича, п-ні Н. Когут „Хто це листопад?“ Щербака, п-ні М. Баран „Лицарі Листопада“ Щербака, п-ні В. Шуль „Львів 1-го листопада“ Вуйка, п-ні Андрушків „1-го листопада“ Купчинського і „Пам'яті Листопада“ Савицької та п-ні М. Михайлів „У храмі св. Юра“ Б. Лепко-го. Сходина закінчено піснею „Ой, та закурили Стрільці Січовії“. Після того наша господарська референтка п-ні К. Папуга погостила нас запашною кавою та смачним домашньою роботи тортом.

М. Лозинська
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Подружній ювілей

**Пів сотні літ ви з Богом жили
Та Україну завжди любили!
Ви жертву щиро на все давали
І де потрібно, все помагали!**

Дня 23. жовтня 1966, у церкві св. Йосафата у Воррені о. парох Барнич поблагословив ювілятів п-во Сіділо. Заходом їх дочок, Ольги й Анни, влаштовано гостину в українській залі на Карпентер, де численно прибули члени української громади.

Господинею цього родинного свята була п-ні Анастасія Вокер. Вона представила родину ювілятів, їх дочок Ольгу Адамак і Анну Костюк, 6 унуків, маленьку правнучку. Назвала також замісцевих гостей, що прибули, як п-ні Ксеня Гаєвська з далекої Флориди, а. п. Пічурата з Канади й п-ні Ольга Мазур із Кіченеру. З її слів присутні довідались, що п-ні Феся Сіділо, родом Бурак, походить із села Розворяни, пов. Перемишль, і приїхала в 1913 р. до Брукліну. Тут заїзналась із п. Сіділом, що походив із сусіднього села Полюхів Великий. Дня 22. жовтня 1916 р. повінчав їх о. Володимир Лотович, а в 1919 р. вони перенеслися до Дітройту. В 1935 р. п-ні Феся вступила до 5 Відділу США, була активною і провідною членкою і як голова Будівельного Фонду мріє здійснити будову Дому США в Дітройті. Вложила в те діло багато праці й пожертвувала багато грошей на цей Фонд. У

Із подружнього ювілею у Дітройті:

Зліва на право: о. парох Барнич, п-ні Анастасія Вокер, ювіляти п-во Сіділи і п-ні Маруся Бек.

Mr. and Mrs. Sidilo in Warren, Mich., celebrated their 50th wedding anniversary

ДІТРОЙТ, МИШ.

Несподіванка 23 Відділу США

Дня 15. вересня 1966 р. членки нашого Відділу влаштували гарну несподіванку визначній довголітній працівниці п-ні Павлині Боднар із нагоди її уродин. Членки з родинами й гості зібрались у гарно прибраній шкільній залі. З гостей були присутні о. монс. Бохневич і оо. сорудники. Програму відкрила голова Відділу п-ні Марія Ясінська. Отець монсіньор провів молитву і передав п-ні Боднар ікону Ісуса Христа зі словами признання. Тоді членки Комітету Підприємств подали смачну вечерю.

Другу частину програми переводила п-ні Катерина Хом'як. До слова покликано: о. Трешневського, о. Яремака, о. Ручка й о. Дубицького. Всі вони зложили гарні побажання для іменинниці. З-поміж членів родини промовляли пп. Гузіляк і Швигар. З-поміж Союзянок промовила п-ні Ірина Козаченко, а п-ні Марія Честух передала гарний дарунок від членок нашого Відділу і відчитала вірш у її честь. Далше покликано до слова пп. М. Слупецьку, Е. Кахній, К. Палер, А. Дембійську, В. Гардій, О. Дворянин, К. Ратушняк. Відчитано поба-

1941 р. п-во Сіділи перенеслися до Воррену і причинилися до будови нової церкви св. Йосафата.

В дальшій програмі ювілею промовляла п-ні Павлина Будзол, розказуючи про заслуги ювілятки. Врешті покликано до слова радну м. Дітройту Марусю Бек. Вона згадала про заслуги ювілятів у громадському житті. Від 23 Відділу США привітала ювілятів п-ні Катерина Хом'як. Співачка Доня Демрей відспівала відповідні пісні для родинного свята, а потім на бажання присутніх три покоління Сіділів (бабуня, мати і внучка) відспівали пісню „Місяць зійшов“.

На кінці промовили п-во Сіділи. Вони раділи своїми гістьми і дякували їм за те, що так численно зійшлися. Також подякували всім тим, що причинилися до звеличання їх свята. З цієї нагоди пожертвували на церкву св. Йосафата у Воррені, на Будівельний Фонд Дому США у Дітройті та пресовий фонд Н. Життя

Присутня

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

П-ні Павлина Боднар
Mrs. Pauline Bodnar,
member of UNWLA
Branch 5 in Detroit,

жання п-ні А. Королишин, що не могла прийти. На кінці промовила п-ні М. Ясінська і щиро подякувала п-ні Боднар за довголітню невтомну працю для Відділу. Вкінці п-ні Боднар зворушено подякувала всім присутнім за стільки признання й уваги.

На закінчення о. Яремак провів молитву, а всі присутні відспівали „многая літа“.

Ксеня Палер, секретарка

ПІТТСБУРГ, ПА.

Вишивані Вечерниці 27 Відділу СУА

Дня 23. жовтня 1966 р., у великій залі Литовського Клубу відбулись Осінні Вечерниці з показом українських вишиваних строїв. Заля була чудово прикрашена квітами й зеленню. Слід відмітити сердечну атмосферу, що панувала на забаві серед старших і молоді, яка „знайшла себе“, як висловились голова Відділу п-ні Стефанія Голуб'як. Вона ж була аранжером забави.

Найбільшою atrakцією цієї вдалої забави був показ вишиваного вбрання, що притягнув нашу молодь. Наш Відділ уже кілька місяців тому проголосив Вишивані Вечерниці і закликав молодих жінок та дівчат попрацювати та приготувати собі суконки або цілий народний стрій за краєвими зразками.

У висліді праці жіночих рук, правда, небагато, але вісім українських дівчат прийшло на забаву в українських строях і 8 хлопців, що були їхніми партнерами, прибуло у вишиваних сорочках. Голова Відділу всіх їх представила присутнім та сердечно привітала за те, що не забувають про Україну, її традиції й напевне носять у серці любов до неї.

На забаві були виставлені — скатерть, вишита панею Яцишин, подушка, вишита панею Купчак і український кавовий сервіс, подарований панею Голуб'як. Це все були премії, включно з годинником, що його подарувала п-ні С. Олійник.

На світлині бачимо в 1-му ряді — Зіна Старощак, уч. 8 кл. в блюзці, вишитій львівським узором, Анна Мельничук, уч. 10 кл. у полотняній сукні, вишитій гуцульським узором, Діана Яцишин, уч. 12 кл. у вечірній сукні, вишитій снітинським узором, Дарія Купчак, уч. 11 кл. у вечірній шовковій сукні, вишитій тернопільським узором, Маруся Головата, уч. 12 кл. і Оля Турчин, учениця гайскулу, обидві в галицькому народньому строю, Галя Коваль, студентка каледжу, у вечірній сукні, вишитій гуцульським узором, Маруся Крупа, студентка університету, в блюзці, вишитій бойківським узором. Хлопці, що були у вишиваних сорочках, зветься, як слідує: Мирон Старощак, уч. 11 кл., Богдан Яцишин, Михайло Крупа і Микола Маховський, усі студенти університету, Володимир Стефурак, студент інженерії, Зенон Коваль, уч. 11 кл., Володимир Зядик, машиніст-оперейтор, Мирон Голуб'як, студент університету.

Марія Купчак

ТОЛІДО-РОССФОРД, ОГАЙО

Хрестини 31 Відділу СУА

Дня 23. жовтня 1966 р. відбулись Хрестини Відділу в парохіяльній залі в Россфорді. Столи накриті білими й вишиваними скатертями надавали залі святочного вигляду, а кожний стіл ще був прикрашений китицями осінніх квітів. На сцені і перед сценою столи накриті вишивками; на століку поруч китиці квітів „Пропам'ятна Книга“, прибрана вишивкою і два довгі звії блакитної і жовтої стрічки.

Свято відкрила голова Відділу п-ні Ірина Гнатчук. Вона з'ясувала причини оснування Відділу в Россфорді,

користі для громадянства, ціль організації жінок та участь молоді у праці для розвою культурного життя громади. В пляні розділювати доходи — Централі, допомога Церкві, вдовам, сиротам, інвалідам, Укр. Католичеському Університетові в Римі, де цього великого діла піднявся наш Кардинал Йосиф Сліпий. На закінчення підкреслила, що успіх нашої праці буде тоді, коли її зрозуміє, оцінить і допоможе наше громадянство.

Парох о. Лев Білос відчитав молитву СУА, та в своїй високо-патріотичній промові ядерно насвітлив важливість і додатній вплив організованості нашого жіноцтва від найдавніших часів, ще в Рідному Краю, де наші матері виховували своїх синів і дочок на патріотів і борців за волю України.

Опісля відбулося саме хрещення. Синьо-жовті стрічки простягалися від Пропам'ятної Книги через цілу залю аж до дверей. Присутні притримували рукою стрічку, підходили за чергою до столика, вписувалися до книги і складали до чепурно прибраного білого кошачка свої пожертви — „крижму“.

Дальшою точкою програми була збірна деклямація Наді й Люби Василичин та Люби Бобер, п. н. „Нашим Союзнякам“, пера Ірини Гнатчук. Своєю появою в народніх строях викликали миле враження, деклямація була виголошена спокійно зі зрозумінням змісту.

Танок „Запорожець“ виконав, одягнений у козацький стрій, із бразурою й легкістю, питомими вправним і талановитим танцюристам, молодий Михась Пелехатий (син нашої членки Марії).

Арт. Катря Бранка-Кривуцька мистецькими рецитаціями „Торт на забаву“ і „У почекальній лікарня“ впровадила публіку у веселий настрій. Її знамениті рухи, міміка та вислови стояли на високому рівні.

Клясичною точкою був виступ співачки-меццосопрано Мирослави Крук, яка відспівала дві пісні: „Дивлюсь я на ясні зорі“ Стеценка і „Ой, на горі жито“ В. Шутя. Сама поява постановної співачки в довгій чорній сукні, прибраній крайкою помаранчевої краси, викликала подив у публіки, а її повний і милозвучний голос із широким діапазоном, чистий у високих позиціях та з милим тембром, дав слухачам правдиву насолоду. Аком-

Із Вишиваних Вечерниць у Пітсбургу, Па.

У 1-му ряді зліва: пп. З. Старощак, А. Мельничук, Д. Яцишин, Д. Купчак, М. Головата, О. Турчин, Г. Коваль, М. Крупа. — У другому ряді зліва: пп. М. Старощак, Б. Яцишин, М. Крупа, М. Маховський, В. Стефурак, З. Коваль, В. Зядик, М. Голуб'як.

The Embroidered Dancing Party in Pittsburgh, Pa. Girls and boys in embroidered dresses and shirts.

паніament у руках відомої піаністки Тетяни Юзв'як.

Малий Тарас Крук відважно й уміло деклямував вірш О. Олеся „Живи Україно“, а Люба Крук, у гарному гуцульському строю, віддеклямувала ніжно поему Л. Орлигори „Пісня про героя“.

Другий танок М. Пелехатого „Чумака“ був виконаний знаменито, за що присутні винагородили його довгими оплесками.

Закрила свято і подякувала присутнім за участь п-ні Мирослава Крук.

Прибули на свято запрошені: місто голова Окр. Ради з Клівленду п-ні І. Кашубинська, що виголосила коротку промову про цілі й завдання СУА, та п-ні Мигаль від 33 Відділу СУА ім. Лесі Українки. З Дітройту загостили Союзянки д-р Валентина Савчук і п-ні Катря Б. Кривуцька. Цим гостям, що потрудилися далекою дорогою до нас, щоб звеличати наше свято — особлива подяка.

Буфетом зайнялися наші Союзянки, що з повною посвятою працювали й щедро жертвували торти й солодке; ними були — пп. Анна Андрець, Наталія Білос, Анна Бобер, Ірина Гнатчук, Соня Лагола, Марія Мись, Марія Пелехата і Стелія Загорчевна; із за-

місцевих жертвували — пп. Наталія Яремчишин, Анна Хомин і Тетяна Юзв'як.

При касі були п-ні Анна Васишин і д-р М. Гнатчук, залю помагали впорядкувати й прикрасити п-ве Бобер, Лагола, Когут і Загорчечний; програмки й афіші виконав інж. Яр. Зубаль. Оформлення запрошень та декорації — п-ні Неофілія Когут, циклостил — п-ні Анна Андрець.

Публіка виповнила залу; хоча нас мало, але всі є віддані ідеї праці для добра Церкви й нації. Дуже мило преминув час, гості розійшлися напевне з гарними споминами, а Союзянки з моральним вдовolenням.

**Ірина Гнатчук, голова
Анна Васишин, скарбник**

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

**Звіт із діяльності 33 Відділу СУА
(за час від червня до листопада)**

Цьогорічна каденція Управи 33 Відділу була відносно коротка, бо тривала від березня до листопада ц. р., а в міжчасі повних два місяці відпали на вакаційний час, так що осталося трохи більше, як півроку. За перших три місяці я вже звітувала. Те-

пер хочу подати дальший перебіг праці аж до загальних зборів, що відбудуться дня 19. листопада ц. р.

Управа в першу чергу звернула увагу на регулярність місячних сходин і старалася їх зробити якнайцікавішими для членства. Дня 28. травня на сходинах, крім звичайних біжучих актуалій, була доповідь д-ра ветеринарії В. Малиновського про консервування м'яса. Доповідь дуже цікава для кожної господині і подана найбільш авторитетно, бо фахівцем. Оживлена дискусія і велика участь членок потвердили потребу й актуальність такої практичної доповіді.

Дня 25. червня ширші сходини мали доповідь зовсім іншого характеру. Проф. В. Іванчук говорив про Василя Симоненка, поета, що йому передчасна смерть не дозволила доспівати пісні до кінця, але спадщина, яку лишив, говорить про непересічний талант, різьбу слова і динамічність, яка зворушує. Крім того думки — думки бунтарські й грізні. Грізні для влади, що поневолює народи, тому то й стільки шуму викликало перевидання його творів на Заході й тому то його твори у переписках кружляють між народом. Наша молода поетеса п-на Л. Микита продемонструвала кілька сво-

їх поезій, як на її молоденький вік дуже вдалих.

На сходах 24. вересня доповідницею була цим разом жінка, п-ні Ю. Холодняк. Говорила вона про листування Ів. Франка з Уляною Кравченко. Чайок із добрим печивом упримнив цей вечір. Участь членок була дуже добра.

У вакаційний час Управа подбала про дозвілля для членок, улаштуючи пікнік на фермі д-ра М. Грушкевича. Погода була дуже ласкава для Союзянок, бо, буря, що проходила в тому часі над Клівлендом, зовсім не заторкнула ферми. Членки купалися, пливали на човні, мандрували або празникували при столі, повному всякого домашнього варива й печива включно з голубцями. При цій нагоді не забули теж піти з капелюхом і зібрані гроші вислано на Сарсель.

В 50-літньому святкуванні Культурних Городів міста Клівленду 33 Відділ взяв також активну участь, як і в улаштуванні базару на ярмарку „Нешонел Сервіс Сентер“-у.

Останньою імпрезою за каденції цієї Управи була дитяча костюмівка, що відбулася 6. листопада в церковній залі на Пармі при співучасті Пласту й СУМА. Ціла Управа 33 Відділу була в русі. Одні при касі, другі при буфеті, а треті біля льотерії. Інші вважали на дітей. Зававою проводила п-ні Віра Квіт, наша вчителька садочка, а помагали їй усі, хто міг, включно з батьками, які теж постаралися про добрий буфет. Дитячі сценки вивели Пласт і СУМА і радости, гамору й дитячого сміху була повна велика зала.

Як і попередніх років, так і цього 33 Відділ опікується садочком, що існує при школі українознавства. У цьому році вписалося 26 дітей. Провадить його, як і минулого року, вище згадана п-ні Віра Квіт.

Марія Грушкевич

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Вечір молодих талантів

Щасливою була думка 43 Відділу СУА — дати нагоду для виступу молодим талантам нашого міста. Хто ж, як не Відділи СУА покликані до того, щоб із материнським теплом і дбайливою опікою оточити ці перші спроби.

Голова 43 Відділу п-ні Наталія Андрусів — співачка, отже добре обізнана з правилами імпрез. Тому вона з великою увагою підбрала програму, притягнула молоді таланти й підготувала виступ. Їй допомагали в тому обидві референтки — культ.-осв. п-ні Ірина Гаврилів та імпрезова п-ні Ірина Чумова.

Дня 19. листопада 1966 р. зійшлась численно публіка в залі „Тризуба“. П-ні Андрусів, голова, відкрила програму і привітала гостей. Потім передала провід вечора в руки молодій конференсієрці п-ни Марійки Бачинської, студентки Темпл університету. І з її уст почули присутні про „культурну демонстрацію“, що незабаром пройде перед очима. Не все буде тут публіці до вподоби, бо молодь іде в мистецтві своїми шляхами. Але все впливає зі щирого хотіння служити мистецтву й своєму народові.

У першому виступі п-на Розмарі Гавриляк з академії СС. Василянко відспівала під акомпанімент своєї матері пісні „Київський вальс“, „Стоїть гора високая“ і „Місяцю ясний“. Милій сопрановий голос має гарну краску й у підібраних піснях звучить дуже добре.

П-на Люба Ковалишин, студентка Ратгерс університету, відчитала власний нарис і поезії в прозі. Ліричний талант авторки пробивається вже в цих перших спробах.

З черги п-на Оксана Процик, учениця проф. Б. Перфецького, відіграла Рахманінова „Прелюд“. Висока техніка і відчуття говорять про музикальність молодій піяністці.

Олег Лисяк мол. відчитав нарис та кілька віршів. У них відчувається бунт молоді проти сірости й буденщини життя. Головною прикметою їх сучасність.

П-на Маргарита Леськів була несподіванкою. Єдина учасниця програми з Нью Йорку, вона виконала на гарфі сонату С. Прата в класичному стилі. Молода мисткиня опановує інструмент і всі його відтінки.

Іван Бережницький, студент Пеннсилвенського університету, відчитав свій нарис. У літературному оформленні відчувались філософічні шукання.

На кінці Ігор Швець, студент Мистецької Академії, відіграв Венявського „Легенду“. Цей молодий скрипаль уже відомий нашій публіці і тому радо прислухувались до його бездоганного виконання. Супроводила п-ні Роксоляна Герасимович.

П-на Марійка Бачинська закінчила свою інтелігентну „бесіду“ підсумками. Її виступ, насичений легким гумором, у великій мірі причинився до того, що публіка цю „демонстрацію“ прийняла і зрозуміла. А 43 Відділ повинен продовжувати ці вечори, щоб дати молоді відповідне форум зустрічі зі старшими. **Присутня**

„День Подяки“ у 48 Відділі СУА

В історію 48 Відділу СУА увійшов звичай щорічного святкування Дня Подяки. Вже кільканадцять літ в цей день (а ним є звичайно неділя перед властивим Днем Подяки, що святкується четвертого четверга в листопаді), в нашій церкві Царя Христа, в дільниці Найставну правиться Служба Божа в наміренні членок 48 Відділу, а Панахида за померлих членок того ж Відділу.

Цього року 20. листопада в залі Української Громади приготували членки традиційний обід на День Подяки. Свято відкрила голова п-ні М. Баб'як, привітавши присутніх. Впр. о. радник В. Головінський провів молитву. Потім п-ні М. Баб'як представила гостей при головнім столі. Далше, програму вела п-ні І. Пенкальська, містоголова. Мистецькою програмою керував п. Л. Марків, переплітаючи її веселими дотепами.

Слідували такі точки програми: „День Подяки“, деклямувала Діана Демків; „Наш Львів“, деклямувала Ліда Демків. (Обидві деклямації укладу п-ні Анни Максимович, навчив дітей п. Лонгин Марків). „Осінь прийшла“, деклямувала Дарія Кравченко; „Великому Митрополитові“, — Марійка Петрович; „Іхав стрілець на війноньку“, співали: Віра Стефанів, Ірка Романюк, Дарія Містерман, Марта Посполита і Маруся Прядка, при фортепіановому супроводі Галі Петрович.

Пісні „Марічка“ і „Сміло брати“ співали Люба Васютин, Марійка і Віра Петрович. „Хто листопад“ — збір на деклямація, в якій участь брали: Ганя Цюпак, Маруся Ружилович, Оля Максим'юк, Оксана Клим, Ірина Минджук, Маруся Містерман, Дарія Містерман, Віра Стефанів, Ірина Романюк, Маруся Прядка, Марта Посполита, Галя Петрович, Дарія Кравченко, Діана Демків, Лідія Демків, Роман Беднарський, Василь Бабій, Степан Стефурак і Мартин Посполита.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1967

Виконавцями програми була молодь. Виховна референтка п-ні Л. Петрович спільно з імпрезовою референткою п-ні Н. Максум'юк випозичила до декорації сцени портрет Митрополита Кир Андрея Шептицького і вишиваний рушник, а про прибрання столів українською керамікою, вишиваними серветками і квітами подала п-ні І. Пенкальська.

48 Відділ СУА постійно піклується молесдим поколінням. Кожного року молодь виступає на всяких наших імпрезах, бо це є нашим головним завданням гуртувати її біля українських товариств, запровадити до організованого життя.

Вся молодь виступала в українському вбранні, а після виступів зайняла місця при окремо приготованім столі.

По обіді й мистецькій програмі промовляли: Впр. о. радник Василь Головінський, п-ні Марія Євсєвська, місто голова Окр. Ради СУА, п-ні Марія Головінська, голова Марійської Дружини, п-ні Олена Лотоцька, почесна голова СУА, п. Н. Петрів, голова Української Громади і п. Василь Посполита.

При кінці п-ні М. Баб'як щиро подякувала всім присутнім за участь і поміч у влаштуванні свята. Впр. о. Н. Корба провів кінцеву молитву, а потім усі присутні відспівали національний гимн „Ще не вмерла України“.

О. Господарєвська
пресова референтка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Мандрівка українськими землями: Гуцульщина

Дуже добру думку подала Окр. Рада СУА в Дітройті, а саме, т. зв. мандрівку рідними землями. Оця мандрівка має на меті познайомити приявних на імпрезах присвячених різним областям України, з їх історією та побутом. Два таких вечорі відбулись у нашому місті: полтавський, що його влаштував 63 Відділ, і гуцульський, що його влаштував 56 Відділ дня 9. жовтня ц. р. Зокрема останній був дуже успішний і дав широкій публіці справжню насолоду.

Вечір відкрила голова Відділу п-ні Леся Воробкевич, вітаючи приявних та заповіла, що підуть вони в мандрівку по країні чару й краси. Програма вповні виправдала такий її вислів.

П-ні Л. Маринюк виголосила допо-

відь, в якій навітнула історію Гуцульщини та її участь у політичному і громадському житті нашого народу.

В'язанка гуцульських пісень пригадала нам Чорногору й села, що притулились між горами. Їх відспівали: Х. Липецька, Е. Барнич, М. Стефанюк, М. Савчук і В. Андрушків при акомпаніменті п. Андрушкова.

На сцену вийшла пара молодих гуцулів у такій питомій кольоровій ноші. Це Марічка Злочівська і Богдан Сенюк. Вони демонстрували гуцульську ношу, що її пояснювала п-ні С. Дуб. Тут ноша на будень і свято, тут теж фрагмент із весільного обряду і строю.

Поему Федьковича „Довбуш“ виголосив по-мистецьки п. А. Лятишевський.

Із справжньою грацією виконали танець „Гуцулка“ укладу У. Кунинської пані: У. і Х. Кунинські, Х. Камінська, Л. Косак.

Нарис М. Черемшини „Туга“ відрецитувала К. Бранка-Кривуцька, як звичайно, з великою вмілістю і виразом.

Атракцією вечора була поява гостей із Клівленду п-ні О. Руденської і п. Ст. Зубала. Відспівали ряд співанок. Деякі з них веселі чи смішні, як то їх співає гуцул на полонині. Гості не жаліли коштів ні труду і приїхали до нас, щоб збагатити цей, рідний їм, вечір.

У сусідній кімнаті в тому часі відбувалася виставка народнього мистецтва. Добірні експонати сiali кольорами і приваблювали взорами та їхнім пристосуванням до наших жител. Частину з них пані захопили їдучи з дому, решту або вишили тут, або дістали як посылку від рідних, уже тепер. Вони зворушували своїм теплом і рідністю. Більшість, серед них, оці „новоприбулі“, були власністю п-ні О. Ткачук, членки 26 Відділу, решта власність пань: Кальби, Василяни, Дуб, Крохмалюк, Лятишевської, Баран, Бойчук, Гайди, Янчишин, Шавалюк, Сени і Наконечної.

Окреме місце серед експонатів треба призначити світлинам п. Р. Крохмалюка. Вони становили доволі великі картини з Гуцульщини і переносили нас у місця наших мандрівок. Ми побачили знову церкву в Космачі, Шпиці і картину з загородами, названу „Вориння“.

Приявні оглядали з цікавістю і зворушенням експонати, а власниці їх

радо пояснювали їхнє походження і пристосування.

Публики було доволі і вона покидала залю задоволена і з похвалами та побажаннями, щоб таких вечорів відбувалось більше.

С. П.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Десята Мистецька Виставка Жіночої Творчости

Від 16. до 30. жовтня 1966 р. відбулася виставка образотворчого мистецтва, що її влаштував 64 Відділ СУА вже десятий раз у Нью Йорку. Належало б підбити підсумки з цієї нелегкої проці. 64 Відділ СУА перший дав ініціативу до гуртування жінок-мисткинь біля спільної виставки, що відбувається під опікою членок у власній домівці. Картини на виставку можуть давати всі мисткині, їх приймають без журі, може бути хіба обмеженість скількістю за браком місця. Тут саме стрічаємо праці вже відомих мисткинь разом із початкуючими, ба, й аматорами, чого немає на професійних того роду виставках. Думаю, що це дуже добре впливає на молодших прихильниць мистецтва, а зацікавленій публіці, що рік-річно ці виставки відвідує, дає можливість бачити художнє зростання їх талантів. До цього причиняється кожноразове обговорення виставлених картин, що їх фахово проводять наші знані мистці проф. Л. Кузьма й А. Малюца. Дискусія, що проводиться на високому мистецькому рівні, дає можливість і менше обізнаним з цією мистецькою галуззю учасникам, членам організації і запрошеним гостям доповнити свої відомості і провести в прийнятній атмосфері час з учасниками виставки й їх організаторами.

Якщо в попередніх роках могли бути застереження щодо такого поділу на виключно жіночу творчість, то мусять тепер вони розвіятися. Організація наша є громадського змісту і це частина її праці, це її вклад для допомоги культурному процесові на еміграції. Тут не слід шукати залишків феміністичного антагонізму, бо ж зрозуміло, що мистецтва не можна клясифікувати на підставі статі. Ініціаторки цієї виставки не хочуть дублювати подібних, ані конкурувати з тими, що покликані це робити, але радше їм допомогти в міру своїх можливостей. Не будемо тут порушувати фахової

сторінки цієї виставки, бо це, напевне, зроблять фахівці.

64 Відділові СУА належиться подяка за ініціативу й улаштування на протязі десяти років тих виставок, а численні відвідувачі й загальне зацікавлення нехай будуть для них нагородою.

Н. Чапленко

ДЕНВЕР, КОЛО.

Як працює 75 Відділ СУА?

Наш Відділ використав час літніх ферій на придбання фондів на біжучі видатки.

І так, улаштовано два пікніки в місцях липні й вересні, що пройшли успішно. Все ті самі жертвенні і працьовиті членки причинилися до загального успіху. Приємно було бачити, що дві молоденькі сестри Женя й Ірця Мотник, дочки нашої членки п-ні Емілії, самі добровільно зголомили свою поміч, та продавали напої. На своїх „стіжках“ вони витримали весь час, до самого кінця. Також молоденька Юля Янко невтомно грала на акордеоні веселі мелодії в часі обох пікніків. Участь у нашому організованому житті тих дівчаток є дуже відрадним явищем та дає заповуру дальшої їх активності на майбутне.

Спільний „чай“ для самих членок, що влаштовано його вже два рази, дає можливість пізнати себе ближче і своє ставлення до організаційних справ.

Стефанія Левченко

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ярмарок 83 Відділу СУА

У неділю, 20 листопада 1966 р., відбувся у Нью Йорку ярмарок нашого Відділу. Подія була першою спробою Відділу в цій ділянці та принесла надзвичайний моральний та матеріальний успіх. Виховання дитини в українськїм дусі є ґрунтовним завданням нашого Відділу, ось і ярмарок у своїй цілі йшов у парі з цією ідеєю. На гарно прибраних столах знаходилися речі до науки чи забави, та все було вишиване, мальоване чи складене в такий спосіб, щоб якнайкраще передати в цих прикметах свою рідну культуру, історію та мистецтво дитині.

Безмежного труду посвятила для довершення цього проекту п-ні Ірина Куровицька. Вона займалася організацією ярмарку — велике та поважне завдання, яке виконала солідно й со-

вісно. В цій скомплікованій праці стала незаступною її помічницею п-ні Оріся Саяк, з доброю радою, чи з охотою прийняти на себе не одне не докінчене діло.

З Відділу — 37 членок взяло участь у ярмарку, жертвуючи з праці своїх рук чудові речі. На столах пишалися вишивки на хлоп'ячі сорочки, дівочі суконки, фартушки, вишивані краватки, хустини, подушки і ковдри для ляльок, теж вишивані. Між більш популярними предметами були клежки з українською азбукою та гра Скрабле, теж по-українськи. Дві картини, виконання п. Вижицького та п-ні Писарівської, були виставлені на льосування. П-ні Саяк розпродавала льоси. Розіграшка буде на святі Ялинки Відділу, що відбудеться в січні 1967 р. Ярмарок теж дав нагоду учасникам розглянути та купувати українські книжки для дітей та молоді. Пп. М. Томоруг і Мартиновська професійно провадили літературний кіоск.

Надзвичайною штучкою забавляла присутніх п-ні Ніна Січинська при допоміж свого чоловіка й сина. Штука ця, названа „Ворожкою“, малювала прекрасними фарбами абстрактні образки, та безконечно захоплювала малих гостей. Одним із найбільш успішних проектів ярмарку був куток із печивом. Та й не диво! Під наглядом п-ні Шпонтак та при помочі пп. С. Савчук і Л. Михайлевич, столи накрились пишними тортами, такими, як їх лиш можуть спекти наші пані. В загальній праці на ярмарку відзначились своєю посвятою труду та часу пп. В. Бачинська, О. Роговська, М. Данилюк і М. Соробей. Під назвою „загальна праця“ розуміємо прибирання столів, продавання речей і взагалі провадження даної функції без комплікацій та в приємній атмосфері.

Справді, годі окреслити скільки нашого суспільства заостило на ярмарок. Заля весь час була повна. За дві години по відкритті мало що лишилось на продаж. Гості оглядали речі, хвалили і купували, в міжчасі попиваючи добру каву, якою частували членки Відділу. З великим задоволенням та гордістю заквив 83 Відділ свій перший ярмарок, та з новою охотою і тим разом уже з практикою, почав працю до слідуєчого.

М. Бачинська
за прес. реф.

КЕНТОН, ОГАЙО

Річні збори 87 Відділу СУА ім. Олени Степанів

Дата: 23. жовтня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Софія Барусевич молитвою і привітала пп. Ольгу Городиську та Марію Кордубу, голову й вих. референтку Окр. Ради СУА з Клівленду.

Президія: п-ні О. Городиська, голова, п-ні М. Кордуба, секретарка, пп. О. Курилас і С. Скуб'як, членки.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала п-ні О. Курилас, секретарка.

Звіти Управи зложили п-ні В. Фінков'яг, касієрка і референтки — п-ні Р. Хлиста організаційна, п-ні В. Яцикевич культ.-освітня, п-ні О. Курилас виховна, п-ні А. Сметанюк сусп. опіки, п-ні С. Гудз господарська.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** Відділ начислює 21 членок, у тому 12 передплатниць Нашого Життя. За звітний час вписалося 6, а вибуло 3. Відбулося 10 ширших сходин (між тим двоє святочних) і 6 засідань Управи. Влаштовано прощання для голови Відділу. Голова Відділу була орг. референткою Окр. Ради й делегаткою Відділу на 14-ту Конвенцію. Управа і членки брали участь у посвяченні осель СУМА і Пласту. З Окр. Радою і сусіднім Відділом удержувано тісний контакт.

б) **Культ.-освітня:** Майже на всіх сходинах Відділу відчитувано доповіді, а саме: „Гігієна та федеральна провірка м'яса в Америці“ (д-р С. Курилас), „Збройний Чин“, „Святвечір в Україні“ (В. Яцикевич), „Жовтень — місяць Покрови Божої Матері“, „У День Матері“ (О. Курилас), „Зустріч Нового Року“, „Наші героїні“ (С. Барусевич). Власними силами влаштовано такі імпрези: Великодня зустріч, „Хрестини“ Відділу, Маланчин Вечір і Великодній Базар. Заходами Відділу відбувся Вечір Гумору і Сатири відомих артистів Оксани й Ярослава Пінота-Рудакевичів. Святочні сходини в честь Жінки-Героїні відбулися в лютому ц. р., попереджені панахидою за упокій патронки Відділу.

в) **Виховна:** Відділ притягає до співучасті у праці жіночу молодь, як напр., до читання поезій та інформування публіки під час Великоднього базару.. На Маланчиному Вечорі вибрано королеву і князівен, що діста-

ли цінні нагороди. Під час хрестин Відділу синьо-жовті ленти піддержували на початку Союзянки, а потім молоді дівчата, щоб символізувати їх участь у нашій розбудові.

г) Сусп. опіка: Членки відвідували хворих удома і лікарнях із квітами або висилали письмові побажання. Зложено пожертву на Фонд „Мати й Дитина“, на Фонд П'ятсот, на залишеців, вислано одяговий пакунок до Польщі, Різдва́ний подарунок студентів до Іспанії, писанку з побажаннями до В'єтнаму, даток на перенесення українських могил із околиць до Риму.

г) Господарська: На імпрезах Відділу влаштовано гарячий буфет, а під час Великодньої зустрічі вгощено понад 100 осіб кавою й Великоднім печивом. На кожних сходинах влаштовувано дбайливу гостину для членок при накритих столах із квітами. Все потрібне склали членки й допомагали господарським референткам.

д) Фінансова: Відділ мав 1,870.76 дол. приходів і 1,553.94 дол. розходів. Відділ зложив 150 дол. на Укр. Католический Університет у Римі, 114 дол. на Оселю СУМА, 102 дол. на Оселю Пласту.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні М. Опришко, голова, ствердила, що книги Відділу знаходяться в найкращому порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

У своєму слові п-ні О. Городиська, голова Окр. Ради, висловила признання для осягів Відділу. При невеликому числі членок Відділ зумів виконати велетенську роботу. Показується, що при добрій волі та приязній атмосфері можна виконати значно більше, ніж там, де бракує цих передумов.

Дискусія проходила дуже оживлено. Хоч поважних проблем не було, проте членки застановлялись над дальшими можливостями роботи. Їхні сумніви зуміла розвіяти бувша голова п-ні Барусевич, що вказала на завзяття й здібності членок. А голова Окр. Ради обіцяла підтримувати молодий Відділ у дальших починах.

Нова Управа: п-ні В. Фінковят, голова, п-ні М. Бабич, містогорова, п-ні М. Опришко, секретарка, п-ні Н. Іванюк, касієрка. Референтками стали: пп. К. Скуб'як і М. Бабич організційними, п-ні В. Яцикевич культ.-освітньою, п-ні А. Сметанюк імпрезовою, п-ні Р. Хлиста сусп. опіки, п-ні С. Гудз виховною, п-ні Л. Мала-

ній пресовою, пп. М. Диль і Е. Бура зв'язків, пп. А. Ромагна, М. Демчишин і М. Допілка господарськими.

Контр. Комісія: п-ні М. Волощук, голова, пп. А. Жабінська і Я. Харліковська, члени.

Слово нововибраної голови вклучало подяку всім, що чимнебудь причинилися до успіху Відділу. Дякуючи за довір'я, вона прохала членок дальше з Управою співпрацювати.

Збори закрила предсідниця молитовою. При смачній перекусці присутні ще довго обмінювались думками.

Ольга Городиська, предс. зборів
Марія Кордуба, секретарка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 88 Відділу СУА ім. кн. Ольги

Дата: 11. червня 1966 р.

Збори відкрила молитвою п-ні Софія Кусень у заступстві хворої голови п-ні Софії Пилип'юк і привітала п-ні О. Грабовенську, голову Окр. Ради і п-ні А. Богачевську, вих. референтку Гол. Управи.

Президія: п-ні О. Грабовенська, голова, п-ні Марія Харина, секретарка.

Почесна президія: пп. Анна Богачевська й Ольга Фацієвич.

Звіти Управи зложили — п-ні Софія Кусень, містогорова. При тому зложила подяку Окр. Раді та членці Відділу п-ні Марії Харині за допомогу в створенні Відділу, а с. дек. Мирославів Харині за тісну співпрацю.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 37 членок. У звітному році відбуто 10 ширших сходів і 3 засідання Управи. Відділ підтримав усі почини Окр. Ради.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах Відділу відчитано три доповіді. Відділ улаштував імпрези: Хрестини Відділу, Вишивані Вечерниці і Весняні Вечерниці. Членки Відділу допомагали при імпрезах місцевої парохії та брали участь в імпрезах інших Відділів.

в) Нар. мистецтво: Відділ провів курс керамічного мистецтва, що його провадила п-ні Стефанія Бернадін і курс писання писанок під проводом п-ні Ірини Мадай.

г) Суспільна опіка: Референтка відвідувала хворих удома і в шпиталях і вислала грошову допомогу до Польщі й Югославії.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п-ні Софія Леськів, ствердила, що

книги Відділу знаходяться в гарному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Євгенія Товт, голова, пп. Нуся Дуда і Марія Нишот, містогорова, п-ні Дарія Зазуляк, секретарка, п-ні Параскева Щирба, касієрка. Референтками стали: п-ні Євгенія Гаманюк організційною, п-ні Ольга Терлецька культ.-освітньою, п-ні Марія Стасюрак сусп. опіки, п-ні Софія Кусень пресовою, пп. Олександра Палько й Анна Гарасим господарськими.

Контр. Комісія: пп. Софія Леськів, Євгенія Леськів і Ангеліна Труш.

У своїй промові голова Окр. Ради п-ні О. Грабовенська висловила признання Відділові за інтенсивну корисну працю у звітному році. Просила в майбутньому приділити більше уваги виховній діяльності та суспільній опіці. На руки нововибраної голови зложила щирі побажання успіху в дальшій праці.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я. По зборах слідувала перекуска при якій членки ще довго гуторили.

Секретарка

ПОЖЕРТВА ДЛЯ ГАВТІНГУ

В санаторії для туберкульозних у Гавтінгу живе деяка кількість хворих українців. Хоч воно й недалеко від Мюнхену, проте контакт з українською громадою слабкий. Тому це була для хворих велика радість, коли перед Великоднем 1966 р. навідалась туди п-ні П. Ткаченко, допомогова референтка ГУ Об'єднання Українських Жінок. Хворі розказували про свої потреби та вигляди на майбутне.

П-ні Ткаченко привезла їм допомогу. 66 Відділ СУА ім. Олени Кислевської в Нью Гейвену пожертвував на ту ціль 115 дол. Гол. Управа ОУЖ поділила її на дві частини. У квітні виплачено хворим по 20 н. м., а в серпні по 15 н. м. У квітні обділено 14 хворих, а в серпні 11 хворих. На поїздки й листування витрачено 10.58 нім. марок.

Хворі з Гавтінгу написали зворушливого листа до членок 66 Відділу СУА в Нью Гейвені. З нього видно, якою цінною для них ця пам'ять Союзянок в Америці та відвідини п-ні Ткаченко. Суспільна опіка в руках жіночих організцій найкраще досягає потребуючих і хворих.

BURACZYNSKA ZIRKA
2239 S. 14TH AVE.
BROOKVIEW, ILL., 60155
DNV 67

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 10 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок на Гуцульщині